

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

ΨΥΘΟΣ

Αθήνα 2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοκρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» και έχει επενδύσει με φωτογραφίες του την ποιητική συλλογή «Βαλβίδα Ασφαλείας» της Άννας Σπυράτου (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Τα θεατρικά του έργα «Άργος 2101», «Παλιές Ρίζες» και «Οσφρηστής» κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη.

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δανάη- Δήμητρα Μπόγδανου
(email: danai.dimitra@gmail.com)

Το θεατρικό έργο «Ψύθος» του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Μίστερ Λόρενς (50)

Πέδρο (Γοπικός Άρχοντας- 50)

Δόνια Ινές (80)

Γέρο- Τζιμ (Κουρέας- 70)

Ριάρντο (Υπόδικος- 45)

Έρικ (Φαρμακοποιός- Γιατρός- 45)

Σερόν (35)

Ο Μίστερ Λόρενς βρίσκεται ναυαγός σε ένα ερημικό νησί. Τον εντοπίζουν οι κάτοικοι μιας Κοινότητας, η οποία λειτουργεί με έναν απaráβατο και αδιαπραγμάτευτο όρο: την διατύπωση της Αλήθειας. Ο φορέας «πύρινου» ψεύδους το οποίο κατέστρεψε τις ζωές τρίτων, όταν αυτό αποκαλυφθεί υποχρεούται να εγγκαταλείψει δια παντός το νησί επιβιβαζόμενος σε μια βάρκα με τα απαραίτητα και αποδιωγμένος στο ανοικτό πέλαγος.

Ο Λόρενς κρύβει με επιμέλεια το μυστικό του, μέχρι που, μετά από μια σειρά συναντήσεων με κατοίκους του νησιού...

*και θα γνωρίσετε την αλήθεια,
και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει*

Ιωάννης, 8:32

Α' σκηνή

(Στο λιτό δωμάτιο μιας καλαμωτής οικίας. Ένα κρεβάτι, μια ντουλάπα κι ένα κομοδίνο. Ο Μίστερ Λόρενς - με πλούσια κόμη και μακριά γενειάδα - βρίσκεται ανακαθισμένος στο κρεβάτι με μία κομπρέσα στο κεφάλι και ο Φαρμακοποιός-Γιατρός Έρικ κάθεται δίπλα του. Ο Μίστερ Λόρενς κρατά στο χέρι του μια κούπα).

Έρικ: Πως είναι;

Λόρενς: Λίγο πικρό.

Έρικ: Θα νιώσεις σύντομα.

Λόρενς: Ήδη νιώθω.

Έρικ: Σκοπολαμίνη, υοσικαμίνη και ατροπίνη.

Λόρενς: Πως;

Έρικ: Πολύτιμα από φαρμακευτική άποψη.

Λόρενς: Πολύτιμα;

Έρικ: Τα αλκαλοειδή.

Λόρενς: Τα ποια;

Έρικ: Οι ουσίες του Μανδραγόρα.

Λόρενς: Του Μανδραγόρα;

Έρικ: Ναι, του Μανδραγόρα.

Λόρενς: *(κοιτάει μέσα στην κούπα του έντρομος)* Μα αυτό είναι σκέτο δηλητ...

Έρικ: *(πιάνει το χέρι του Λόρενς)* Μονάχα σε μη ελεγχόμενες δόσεις. Ησύχασε.

Λόρενς: *(ειρωνικά)* Ενώ σε μια κούπα, ε; Κανέννας λόγος...

Έρικ: Αναλγητικό και ηρεμιστικό.

Λόρενς: Και θα πρέπει να ησυχάσω εγώ τώρα;

Έρικ: Το έχεις ανάγκη. Στην κατάσταση που σε βρήκαμε...

Λόρενς: Στην κατάσταση που με βρήκατε. Ναι, σωστά. Στην κατάσταση που με βρήκατε...

(Ο Λόρενς πίνει χωρίς ενδιασμό μια γερή ρουφηξιά από την κούπα του - Παύση)

Μπορείς τουλάχιστον να μου πεις που στο κέρατο βρίσκομαι;

Έρικ: Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: Κολυμπάω στην άγνοια Γιατρέ-

Έρικ: *(τον διακόπτει)* Έρικ, δεν είπαμε;

Λόρενς: *(ειρωνικά)* Κολυμπάω στην άγνοια, κύριε Έρικ. Γιατρέ μου! Γιατρέ τούτου του ειδυλλιακού μέρους. Αυτού του...

Έρικ: Μαζί θα την βρούμε την άκρη του νήματος. Ο Πέδρο...

Λόρενς: Ποιος Πέδρο;

Έρικ: Πρέπει να ηρεμήσεις και να ξεκουραστείς.

Λόρενς: *(ξεσπά)* Ανάθεμα την ώρα...

Έρικ: Δεν ωφελεί σε κάτι αυτό.

Λόρενς: Έχω χάσει την προέλευσή μου!

Έρικ: Την ποια;

Λόρενς: Το πως βρέθηκα σε τούτο το μέρος. Κατάλαβες.

Έρικ: Δια θαλάσσης, δεν είπαμε;

Λόρενς: Δια θαλάσσης φυσικά. Φυσικά και δια θαλάσσης. Μα πως βρέθηκα σ' αυτήν την καταραμένη τη θάλασσα...

Έρικ: Μαζί θα το ξετυλίξουμε το κουβάρι.

Λόρενς: Δεν με βοηθάς.

Έρικ: Χρειάζεσαι ανάπαυση.

Λόρενς: Μα δεν γνωρίζω που βρίσκομαι καν.

Έρικ: Σε χέρια έμπειρα. Στάθηνες τυχερός.

(Παύση - Αμηχανία. Ο Λόρενς πίνει ξανά μια γερή ρουφηξιά από την κούπα του).

Λόρενς: *(με μια δόση ειρωνείας)* Φτιάχνετε κι άλλα τέτοια όμορφα, εδώ στα μέρη σας;

Έρικ: Ανάλογα με την περίσταση... και, φυσικά, με βάση τα όσα μας προσφέρει τούτος ο ευλογημένος τόπος... *(Γιάυση)*

Ξέρεις, Μίστερ Λόρενς, η αλήθεια είναι πως στο νησί μας ευδοκίμούν πάνω από εκατό είδη βοτάνων και θεραπευτικών φυτών. Και η προσπάθεια του Πέδ... της Κοινότητας θέλω να πω... είναι να καλλιεργήσουμε νέα είδη... Έχω εκπονήσει μια μελέτη για την επίδραση των ανθοφόρων-

Λόρενς: Τίποτα καλό για την μνήμη, έχεις;

Έρικ: *(αποφασιστικά)* Δεν τα χρειάζεσαι αυτά. Σε λίγες ημέρες θα πετάς.

(Ο Λόρενς πετάγεται ενθουσιάζοντας).

Λόρενς: Εκείνα τα πουλιά...

Έρικ: Γεμάτα τα δάση μας.

Λόρενς: Άκουσα καλά;

Έρικ: Τι άκουσες;

Λόρενς: Έκρωζαν συνέχεια, μια λέξη...

Έρικ: Οι παπαγάλοι.

Λόρενς: «Την Αλήθεια! Την Αλήθεια!»

Έρικ: Αυτό που αναζητούμε πάντοτε...

Λόρενς: Μα...

Έρικ: Την Αλήθεια, Μίστερ Λόρενς. Την Αλήθεια.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Έρικ: Στην ώρα τους όλα...

(Ο Έρικ βγάζει την κομπρέσα από το κεφάλι του Λόρενς και του πιάνει το μέτωπο-Αλλάζει θέμα)

Νιώθεις καλύτερα;

Λόρενς: Βάλσαμο η σκόρπο-λάμιο...

Έρικ: Σκοπολαμίνη.

Λόρενς: Αυτή!

Έρικ: Μανδραγόρας. Η ανθρωπόμορφη ρίζα του με την υπνωτική της δράση έχει περιβληθεί, από την αρχαιότητα ακόμα, με μυστηριώδεις, υπερφυσικές ιδιότητες κι ένα σωρό δεισιδαιμονίες. *(Γιάυση)*

Ήταν πάντοτε ένα φυλαχτό απέναντι στην ασθένεια και στο θάνατο.

Λόρηνς: (με έκπληξη) Στον ΠΟΙΟΝ;

Έρικ: Στο θάνατο.

Λόρηνς: Άλλο και τούτο.

Έρικ: Πίστευαν πως ο βολβός της ρίζας του δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μετεμψύχωση κάποιου ανθρώπου που είχε αυτοκτονήσει. Και ότι με τον ξεριζωμό του αφήνει μια δυνατή κραυγή που μπορεί να προκαλέσει την τρέλα ή και το θάνατο σε όσους την ακούσουν. (Παύση)

Λόρηνς: Έλα Θεέ...

Έρικ: Αυτός ήταν και ο λόγος που οι μανδραγόρες ξεριζώνονταν νύχτα με πανσέληνο... Κάποτε έδιναν κι έπαιρναν οι προσευχές και οι ιεροτελεστίες κάτι τέτοια βράδια... (Παύση) Μα το πιο παράξενο ήταν άλλο.

Λόρηνς: Ενώ όλ' αυτά... καθόλου παράξενα δεν είναι.

Έρικ: Σε κάθε τελετή κουβαλούσαν μαζί τους κι έναν μαύρο σκύλο.

Λόρηνς: Μαύρο σκύλο;

Έρικ: Αρσενικό κατά προτίμηση, ναι. (Παύση)

Είχαν την πίστη πως τραβάει όλη την τρέλα πάνω του. Αλυχτούσε έλεγαν το ζωντανό για μέρες μετά την τελετή. Ορισμένοι σκύλοι έχαναν ακόμη και την ζωή τους.

(Παύση- Αμηχανία)

Λόρηνς: Και η πανσέληνος για ποιο λόγο;

Έρικ: Προλήψεις.

(Παύση)

Λόρηνς: (ζαφνικά) Εσείς;

Έρικ: Εμείς τι;

Λόρηνς: Ακολουθείτε πιστά τις παραδόσεις να φανταστώ...

Έρικ: (γελώντας) Μας λείπουν οι μαύροι σκύλοι.

Λόρηνς: (έκπληκτος) Συνεχίζετε δηλαδή τα ευχολόγια και τις νυχτερινές τελετουργίες;

Έρικ: Έχουμε προοδεύσει πολύ από τότε.

Λόρενς: Δεν παύω να σκιάζομαι μ' όλα αυτά.

Έρικ: Τα τέρατα βρίσκονται μέσα μας, Μίστερ Λόρενς.

(Ο Λόρενς σηκώνει την κούπα και πίνει ότι έχει απομείνει).

Σκοτάδι

Β' σκηνή

(Στον χώρο της Α' σκηνής. Ο Μίστερ Λόρενς καθισμένος στο κρεβάτι. Στον χώρο βρίσκεται ο Σερόν ο οποίος μαζεύει έναν δίσκο με ένα άδειο πιάτο από τα γόνατα του Μίστερ Λόρενς).

Λόρενς: Αγγίζουν ένα πρωτόγονο νεύρο μέσα μου, αυτές οι καλύβες.

Σερόν: Ίσως που τις χτίζουμε στοχαζόμενοι.

Λόρενς: Στοχαζόμενοι;

Σερόν: Το παρελθόν μας.

Λόρενς: Το ποιο;

Σερόν: Τις δυσκολίες και την αθωότητα των προγόνων μας. (Παύση)

Το μόχθο και τη σοφία τους.

Λόρενς: Ακόμη και τούτος εδώ ο χώρος...

Σερόν: Τι εννοείς;

Λόρενς: Τόσο μυστηριώδης. (Παύση - κοιτάζει τριγύρω)

Ελκυστικός και απωθητικός συνάμα!

Σερόν: Μοιραζόμαστε σαν κοινότητα τον πόθο μας για μια απλή ζωή στις καλύβες, Μίστερ Λόρενς. Αυτό είναι όλο.

Λόρενς: Μονάχα;

Σερόν: Μια καλύβα έχει χώρο για τόση ευτυχία όση και ένα ανάκτορο.

(Ο Λόρενς κάνει προσπάθεια να σηκωθεί και να περπατήσει)

Κάθισε! Μην... Όχι απότομες κινήσεις είπε ο Γιατρός.

(Ο Λόρενς σηκώνεται, παραπατά και ξανακάθεται)

Λόρενς: Τι μέρα έχουμε;

Σερόν: Χρειάζεσαι λιγη ξεκούραση ακόμη.

Λόρενς: Θα σαπίσω σε τούτο το νεκροκρέβατο.

Σερόν: Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: Πες μου, σε παρακαλώ Σερόν...

Σερόν: Ναι.

Λόρενς: Τι μέρα είναι;

Σερόν: Άλλη μια μέρα του Θεού.

Λόρενς: Του δικού σας Θεού, γιατί ο δικός μου...

Σερόν: Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: Πες μου, Σερόν.

Σερόν: Παραμιλούσες στον ύπνο σου.

Λόρενς: Και τι έλεγα;

Σερόν: Λόγια... Λόγια χωρίς νόημα.

Λόρενς: Ε, βέβαια.

Σερόν: Τι;

Λόρενς: Όνειρα είναι αυτά, ό,τι θέλουν μας κάνουν... Όμηροί τους είμαστε.

Σερόν: Πιστεύεις στα όνειρα;

Λόρενς: Λίγες οι φορές που διαψεύστηκαν.

Σερόν: Εννοείς πως...

Λόρενς: Είμαι αρκετά ρεαλιστής Σερόν, μα ώρες ώρες με συνταράζουν τα όνειρα. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο βγαίνουν πολλές φορές αληθινά. Αρκεί να καταφέρνεις να τα ερμηνεύσεις. Αυτό παλεύω χρόνια τώρα...

(Παύση - Αμηχανία)

Κάποιες φορές τρομάζω, μα...

Σερόν: Ψέλλιζες κι ένα όνομα.

Λόρενς: Όνομα;

Σερόν: Μάριον.

Λόρενς: *(έκπληκτος)* Η ΓΥΝΑΙΚΑ μου!

Σερόν: Παντρεμένος;

Λόρενς: Η γυναίκα μου! *(παύση)*

Πρέπει να δω τον Γιατρό.

Σερόν: Θα επιστρέψει σύντομα.

Λόρενς: Μα...

(Ο Λόρενς δείχνει να σκέφτεται, μετά κουνά το χέρι μπρος στο πρόσωπό του σαν να διώχνει τη σκέψη)

Σερόν: Χρειάζεσαι λιγη ξεκούραση ακόμη.

Λόρενς: *(ξεσπά)* Ανάθεμα την ώρα...

Σερόν: Θα φέρω το βότανο.

Λόρενς: Υπέφερα Σερόν.

Σερόν: Το γνωρίζω, Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: *(μιλάει κοιτώντας σε ένα σημείο σαν χαμένος)* Ήταν ο παφλασμός των κυμάτων στα αυτιά μου. Αυτός με ξύπνησε... Άνοιξα τα μάτια μου. Όλα θαμπά. Ίσα που χάραζε. Ξέρεις... Εκείνο το βαθύ... Κόκκινο;

(Μεγάλη παύση. Συνεχίζει να κοιτάζει το κενό)

Που βρισκόμουν; Η ακτή... Κομμάτια ξύλου σκόρπια γύρω μου.

Σερόν: Το ναυάγιο... Αρχίζεις και... Καλύτερα να περιμένουμε τον κύριο Πέδρο...

Λόρενς: Έστριψα το βλέμμα μου στον ορίζοντα: Θάλασσα.

Σερόν: *(ανυπόμονα)* Ναι, ναι... και;

Λόρενς: Και έπειτα μπρος μου: Οι φοίνικες. Αδύνατον! Τσίμπησα αμέσως το αριστερό μπράτσο μου. Ήθελα να σιγουρευτώ... Μα, όχι! Δεν κοιμόμουν. *(Παύση)*

Προσπάθησα να θυμηθώ. Μαύρο στο νου, απροσπέλαστο... Το κορμί μου υγρό... Όσο πήγαινε... Μέχρι το κόκκαλο, κι άλλο τόσο.... Ρίγος με διαπέρασε. Το κρύο...; Ίσως ο φόβος... *(Παύση)*

(με ένταση) ΝΑ ΣΤΑΘΩ ΣΤΑ ΓΟΝΑΤΑ...! Τα κατάφερα... Έτσι πίστεψα. Έπεσα πάνω στην άμμο. Μαύρο ξανά....

Σερόν: Μίστερ Λόρενς, μήπως να...

Λόρενς: Εημέρωνε δεύτερη μέρα στην ακτή. Αυτό ήταν το μόνο για το οποίο ήμουν σίγουρος. Κατά τα λοιπά... *(κουνάει το κεφάλι του)*

(Ο Σερών «κρέμεται» απ' τα χείλη του Λόρενς, σαν να περιμένει μια σημαντική πληροφορία)

Σερών: Κατά τα λοιπά, τι;

Λόρενς: Το μυαλό μου κενό. Άδεια σελίδα. Καμία μνήμη φρέσκια... Τα σωθικά μου κόμπος... Πείνα βαριά... Δεν μπορούσα πια να περιμένω τη θεία πρόνοια. Είχε αργήσει ώρα. Έπρεπε να πάρω θάρρος για τα επόμενα. Το χρωστούσα στον εαυτό μου... (Γαύση)

Η πυκνή βλάστηση μπροστά μου μια επικίνδυνη ζώνη. Ένιωθα πως έκρυβε μέσα της μια μεγάλη απειλή, μα δε γινόταν αλλιώς... Απ' αυτήν περνούσε ο μοναδικός μου δρόμος...

Σερών: Μίστερ Λόρενς, όχι...

Λόρενς: Κι έπειτα... Πράσινο παντού. Όλο και πιο βαθιά περπατώντας... Όλο και πιο φοβισμένος... Όλο και πιο αποφασισμένος... Θυμάμαι... Υγρασία στα φυλλάματα, μα πού καρπός για τον πεινασμένο; Όλο και πιο αποφασισμένος... Όλο και πιο φοβισμένος. Και τότε... άκουσα. «Την ΑΛΗΘΕΙΑ!». «Την ΑΛΗΘΕΙΑ!»... Εκείνα. Τα πουλιά!

Σερών: Οι παπαγάλοι.

Λόρενς: Οι παπαγάλοι.

Σερών: Σε βρήκαμε σε άσχημη κατάσταση.

Λόρενς: Γιατί Σερών;

Σερών: Αφυδατωμένο.

Λόρενς: Γιατί αυτή η λέξη;

Σερών: Ο κύριος Πέδρο.

Λόρενς: Ξέρω... ο κύριος Πέδρο.

Σερών: Μα...

Λόρενς: Για όλα, ο κύριος Πέδρο.

Σερών: Εγώ ένας απλός υπηρέτης είμαι. (Γαύση)

Και φέρνω αμέσως το βότανο.

(Ο Σερών αποχωρεί από την σκηνή)

Λόρενς: *(μονολογεί)* Η Μάριον.

(Ο Λόρενς σηκώνεται σιγά σιγά και αρχίζει να περπατά με προσοχή στο δωμάτιο. Περιδιαβαίνει. Δείχνει να κοιτάζεται προστά σε ένα μικρό κομοδίνο. Ανοίγει ο συρτάρι του. Δεν βρίσκει απολύτως τίποτα και το κλείνει με προσοχή. Πλησιάζει προς την ντουλάπα. Την στιγμή που είναι έτοιμος να την ανοίξει επιστρέφει ο Σερόν με μια κούπα).

Σερόν: Τελικά τα κατάφερες.

Λόρενς: *(ξαφνιασμένος)* Πώς;

Σερόν: Λέω... Τα κατάφερες να σηκωθείς.

Λόρενς: Ααα... Ναι, φυσικά... Αυτό προσπαθώ.

Σερόν: Είσαι επίμονος.

(Ο Λόρενς ξανακάθεται στο κρεβάτι - αλλάζει κουβέντα δείχνοντας με τα μάτια του την κούπα που κρατά ο Σερόν)

Λόρενς: Απ' το ίδιο;

(Ο Σερόν του δίνει την κούπα χωρίς να απαντήσει. Ο Λόρενς πίνει μια μικρή γουλιά με επιφύλαξη).

Γνώριμη γεύση ετούτη...

Σερόν: Απλό τσαγάκι... του Θεού κι αυτό.

Λόρενς: Τώρα μάλιστα.

Σερόν: Ο Γιατρός ξέρει.

(Γιάτση - Αμηχανία)

Αν δεν γίνομαι αδιάκριτος...

Λόρενς: Γιατί δεν γίνεσαι;

Σερόν: Καλύτερα όχι.

Λόρενς: Όπως θες.

Σερόν: *(γυρίζει απότομα το κεφάλι του)* Έχεις και παιδιά;

Λόρενς: *(τον κοιτάει με ύποπτο ύφος)* Δύο... Μη ρωτήσεις! Ένα κι ένα.

Σερόν: Αγόρι - κορίτσι.

Λόρενς: Ε, τι άλλο;

Σερών: Κι απ' ότι άκουσα...

Λόρενς: Άκουσες;

Σερών: Άσε, δεν θέλω να...

Λόρενς: Μυστήριος είσαι.

Σερών: Να, άθελά μου, την ώρα που με φώναζε ο Γιατρός.

Λόρενς: Για πες το λοιπόν.

Σερών: Άκουσα πως ήσουν μεσίτης.

Λόρενς: Δεινός, έλεγαν.

Σερών: Τι ακριβώς μεσίτευες;

Λόρενς: Τα ΠΑΝΤΑ. Μέχρι και την ψυχή μου την ίδια κόντεψα! Ξέρεις που...

Σερών: Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: Ρώτησες. Πρέπει να μάθεις!

Σερών: Δεν ήθελα να...

Λόρενς: Δεν θες αλήθειες εσύ;

Σερών: Συγγνώμη που...

Λόρενς: Τα πουλιά στα δάση σας αυτό δεν ζητούν;

Σερών: Νομίζω πως...

(ακούγεται το τρίζιμο πόρτας που ανοίγει και το κλείσιμό της)

(ανακουφισμένος) Ο κύριος Πέδρο!

Σκοτάδι

Γ' σκηνή

(Στον περιβάλλοντα χώρο - αυλή μιας καλαμωτής οικίας. Ο Μιστερ Λόρενς και ο Τοπικός Άρχοντας Πέδρο κάθονται σε δύο καλαμωτές πολυθρόνες. Στη μέση ένα στρογγυλό τραπέζι και πάνω του μία κανάτα και δύο κούπες. Ακούγονται ήχοι του δάσους).

Λόρενς: (πίνει από την κούπα του και την αφήνει στο τραπέζι) Τόσο μεγάλη συμφορά έφερε;

Πέδρο: Όχι ακριβώς ο ίδιος.

Λόρενς: Αλλά ποιος;

Πέδρο: Το ψεύδος του.

Λόρενς: Δηλαδή;

Πέδρο: Εκείνο το ιερό βότανο.

Λόρενς: Το ιερό βότανο;

Πέδρο: Είχαν μεγάλη ανάγκη να πιστέψουν σε κάτι ανώτερο εκείνη την εποχή, οι κάτοικοι του νησιού. Υπέφεραν φρικτά από τον ιό. Δύσπνοια, υψηλός πυρετός και κουσούρια ένα κάρο για τους πιο αδύναμους. Οι περισσότεροι δεν μπορούσαν να πάρουν ανάσα... ο τότε Γιατρός αναζητούσε τη λύση, μα ήταν από τους πρώτους που χάθηκαν. Τα γιατροσόφια των ηλικιωμένων ήταν η μόνη ελπίδα πια, όμως αποδείχθηκαν λίγα για την περίπτωση... Όπως μου τα είχε διηγηθεί ο πατέρας μου· παιδί ακόμη ήταν, όταν το μισό νησί είχε βρεθεί για ουκ ολίγα μερόνυχτα στο κρεβάτι του πόνου... Ο ένας μετά τον άλλον έπεφταν χάμω. Ένα δράμα.

(Παύση)

Μετρούσαν ήδη τον έκτο μήνα της συμφοράς όταν εμφανίσθηκε ο λεγόμενος.

Λόρενς: Ναι, ο...

Πέδρο: Ο από μηχανής Θεός. Ο ψευδογιατρός.

Λόρενς: Αυτός.

Πέδρο: Έταξε την λύτρωση.

Λόρενς: Με ποιον τρόπο;

Πέδρο: Έφερε μαζί του το ιερό βότανο!

Λόρενς: Α, το βότανο, ναι.

Πέδρο: Τάχαμου.

Λόρενς: Πώς;

Πέδρο: Ένα όνειρό του, και μόνο, κρυβόταν πίσω απ' αυτό. Ένα σιοπό είχε μονάχα. Να λατρευτεί σαν σωτήρας. Με κάθε κόστος.

Λόρενς: Καλά και οι κάτοικοι πώς...;

Πέδρο: Η απόγνωση κάποιες φορές σε κάνει να πιστεύεις ακόμη και στις νεράιδες, Μίστερ Λόρενς!

Λόρενς: Είπες πως χάθηκαν κάμποσοι...

Πέδρο: Πολλοί... Στην αρχή όλα κυλούσαν κατ' ευχήν. Το βότανο έδειχνε να βάζει ένα τέλος στα βάσανα. Μαλάκωνε τους πόνους.

Λόρενς: Αλλά;

Πέδρο: Παροδικά. Ανακούφιση για κάποιες εβδομάδες. Πίστεψαν τότε πως είχε αποτέλεσμα. Ο κόσμος λάτρευε τον ψευδογιατρό... Κάποιοι βιάστηκαν να τον χρίσουν ως «Μέγα Ιερέα».

Λόρενς: Και πού οδήγησε όλο αυτό;

Πέδρο: Στην εξάρτηση.

Λόρενς: Σε ποια;

Πέδρο: Ναρκωτικό, Μίστερ Λόρενς. Ναρκωτικό.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω...

Πέδρο: Οι περισσότεροι από τους ασθενείς που το δοκίμαζαν, ζητούσαν απεγνωσμένα τη νέα τους δόση.

Λόρενς: Σαν τα πρεζάκια δηλαδή.

Πέδρο: Άρχισαν τα ανεξήγητα παραληρήματα.

Λόρενς: Φιάσκο...

Πέδρο: Όπως ακριβώς μας τα μετέφεραν οι πρόγονοί μας.

Λόρενς: Και λοιπόν;

Πέδρο: Μέχρι που ήρθε ο θάνατος.

Λόρενς: ΑΥΤΟΣ πάντοτε...

Πέδρο: Υπερβολικές δόσεις. Και κάποιες αυτοκτονίες. Δεκάδες απώλειες.

Λόρενς: Κι ο λεγόμενος;

(Παύση - Ο Πέδρο πίνει από την κούπα του και την αφήνει ξανά στο τραπέζι)

Πέδρο: Γλύτωσε από θαύμα το λιντσάρισμα.

Λόρενς: Δεν το πιστεύω αυτό...

Πέδρο: Θεώρησαν πως δεν του άξιζε καν ο θάνατος.

Λόρενς: Και τι απέγινε;

Πέδρο: Ήταν αυτός που εξαιτίας του θεσπίστηκε ο Νέος Κανόνας.

Λόρενς: Της Αλήθειας!

Πέδρο: Και ο πρώτος που αναχώρησε από το νησί με την βάρκα. Η ημέρα που διώξαμε το Ψέμα. Η μεγάλη μας μέρα.

Λόρενς: Δύο κουπιά στο χέρι...

Πέδρο: Λίγα απαραίτητα...

Λόρενς: Νερό, τροφή.

Πέδρο: ...και εξόριστος στο ανοικτό πέλαγος. Η τιμωρία του.

Λόρενς: Όπως συμβαίνει σήμερα με κάθε ψεύτη του νησιού, δηλαδή.

Πέδρο: Με κάθε φορέα πύρινου ψεύδους.

Λόρενς: Πύρινου τι;

Πέδρο: Ψεύδους που κατέστρεψε τις ζωές συνανθρώπων μας, Μίστερ Λόρενς. Το ψεύδος καίει.

(Ο Λόρενς δείχνει να ξαφνιαάζεται - Παύση - Ο Λόρενς πίνει από την κούπα του και την κρατά στα χέρια του)

Λόρενς: Δεν είναι λίγο λεπτά - λίγο ασαφή να το πω - τα όρια, Πέδρο; Εσύ ως τοπικός Άρχοντας του νησιού-

Πέδρο: Μιλάμε για σκληρά ψεύδη Μίστερ Λόρενς. Αυτά που βλάπτουν οικογένειες. Που κλείνουν σπίτια. Ψεύδη καυτά σαν το πυρωμένο το σίδερο.

Λόρενς: Λίγο δύσκολος ο διαχωρισμός θεωρώ.

Πέδρο: Έχουμε την εμπειρία... Τόσα χρόνια. Το Συμβούλιο σπάνια λανθάνει στις αποφάσεις του.

Λόρενς: Κι ας υποθέσουμε πως έχετε δίκιο...

Πέδρο: Τα μεγάλα ψεύδη δεν αντέχουν στο χρόνο.

Λόρενς: ...τι γίνεται με τα απλά ψεύδη; Αυτά τα μικρά καθημερινά;

Πέδρο: Δεν είμαστε δογματικοί, Μίστερ Λόρενς!

Λόρενς: Αλλά τι;

Πέδρο: Ο Ρουσσώ το έχει περιγράψει με πλήρη σαφήνεια.

Λόρενς: Ο Ρουσσώ;

Πέδρο: «Ένα ψεύδος που δεν βλάπτει ούτε όποιον το ξεστομίζει ούτε τον άλλο άνθρωπο, ένα αθώο ψεύδος, δεν αξίζει το όνομα του “ψεύδους”. Είναι απλώς “μια μυθοπλασία”».

Λόρενς: Μάλιστα.

(Γιάση - Ο Λόρενς πιάνει το σαγόνι του και δείχνει να σκέφτεται)

Πέδρο: Υπάρχει και το σιωπηλό ψεύδος, βέβαια.

Λόρενς: Σιωπηλό ψεύδος;

Πέδρο: Όταν αποκρύπτεις την αλήθεια με σκοπό να εξαπατήσεις.

(Ο Λόρενς αποφεύγει να σχολιάσει)

Λόρενς: Και πως μπορούμε να αποδείξουμε πως κάποιος λέει όντως ψέματα τη στιγμή που ψεύδεται;

Πέδρο: Δεν σε καταλαβαίνω επακριβώς.

Λόρενς: Θέλω να πω, ότι μπορεί να ισχυριστεί κάποιος πως έκανε λάθος. Ότι δεν είχε την πρόθεση να ψευδολογήσει.

(Γιάση)

Πέδρο: *(μετά από έντονη σκέψη)* Εάν εννοείς πως κάποιος λέει ψέματα χωρίς να γνωρίζει την αλήθεια, τότε μιλάμε απλά για μια πλάνη. Κι εξάλλου...

Λόρενς: Εξάλλου;

Πέδρο: Θα το ξαναπώ.

Λόρενς: Ναι.

Πέδρο: Τα μεγάλα ψεύδη δεν αντέχουν στο χρόνο.

Λόρενς: Επίτρεψέ μου να έχω αμφιβολίες.

Πέδρο: Η πολύχρονη πείρα αυτό μας έχει διδάξει.

Λόρενς: Η πολύχρονη πείρα...

Πέδρο: Εσύ ας πούμε...

Λόρενς: Εγώ;

Πέδρο: Δεν είχες υπάρξει ποτέ στην ζωή σου φορέας - ίσως και πύρινου ακόμη - ψεύδους;

(Ο Λόρενς δείχνει να ταραίζεται. Ξεροκαταπίνει)

Λόρενς: Εγώ...

Πέδρο: Ναι, Μίστερ Λόρενς. Εσύ.

Λόρενς: Εγώ δεν...

Πέδρο: Όλοι μας έχουμε υπάρξει κάποιες φορές στην ζωή μας ψεύτες. Έστω και κατά συνθήκη.

Λόρενς: Μα τι...

Πέδρο: Το θέμα είναι να μην προικαλέσαμε ανεπανόρθωτο κακό.

Λόρενς: Ενοείς...

Πέδρο: Λευιά ψεύδη.

Λόρενς: Λευιά ψεύδη!

Πέδρο: Ένα ψέμα για κάτι μικρό ή... κάτι ασήμαντο, που σιαρφιζόμαστε για να μην πληγώσουμε κάποιον.

Λόρενς: Από εσάς θα περίμενα να...

Πέδρο: Ας είμαστε πραγματιστές, Μίστερ Λόρενς.

(Γαύση - Ο Λόρενς σκέφτεται)

Λόρενς: Ναι, εντάξει. Φυσικά. Λευιά ψεύδη. Μα... *(Γαύση)*

Το μεγαλύτερο πρόβλημα μ' αυτά είναι πως συχνά πρέπει να συνεχίσουμε να δημιουργούμε όλο και περισσότερα ψέματα για να καλύψουμε τα ίχνη του αρχικού.

Πέδρο: Εύστοχη τοποθέτηση.

Λόρενς: Έναν απλό προβληματισμό μου μεταφέρω.

Πέδρο: Υπάρχουν και όρια όμως. Μέχρι πού φθάνει κάποιος χρησιμοποιώντας το ψεύδος; Πόσο κακό είσαι διατεθειμένος να προκαλέσεις, Μίστερ Λόρενς;

(Ο Λόρενς «στα σκοινιά» ξανά. Δείχνει αμήχανος. Παίρνει την ερώτηση σαν προσωπική. Σχεδόν αντιδρά σαν ένοχος)

Λόρενς: Τι εννοείς Πέδρο; Αν θεωρείς πως εγώ...

Πέδρο: Ησύχασε, Λόρενς. Κουβέντα κάνουμε. Δεν είχα σκοπό.

Λόρενς: Ο τρόπος που έθεσες την ερώτηση.

Πέδρο: Ο τρόπος του λέγειν, ήταν.

Λόρενς: Ο τρόπος του λέγειν.

Πέδρο: Και σε τούτη την ενδιαφέρουσα κουβέντα μας...

Λόρενς: Μήπως να...

Πέδρο: ...θα με ρωτήσεις τώρα: Πότε ένα ψέμα είναι επιβλαβές και πότε είναι χρήσιμο; Ποιος είναι σε θέση να γνωρίζει εάν ένα ψεύδος ίσως συμβάλλει τελικά σε μία αλήθεια;

(Γαύση)

Και ποιος πραγματικά θα μας πει εάν ένα ψεύδος είναι πιο σημαντικό από μια μικρή αλήθεια προκειμένου να αποκαλύψουμε μια μεγαλύτερη αλήθεια;

Λόρενς: ΠΟΙΟΣ;

Πέδρο: Δίκοπο μαχαίρι... *(Γαύση - Αμηχανία)*

(Ο Πέδρο πιάνει την κούπα του και πίνει)

Ίσως τελικά δεν θα πρέπει να διερωτόμαστε «τι είναι το ψεύδος», αλλά «τι κάνει, και πρωτίστως, τι επιδιώκει ο άνθρωπος μέσω του ψέματος».

Λόρενς: Υψηλή η τέχνη του ψεύδεσθαι.

Πέδρο: Εδώ θα με βρεις απολύτως σύμφωνο.

(Γαύση - Σιωπή - Ο Λόρενς και ο Πέδρο πίνουν ταυτόχρονα από την κούπα τους)

Μα ίσως... πραγματικά ελεύθερος να είναι μονάχα εκείνος που μπορεί να ζει χωρίς να ψεύδεται.

Λόρενς: Πως;

Πέδρο: Αλμπέρ Καμύ... (Παύση)

(Ο Πέδρο σηκώνεται από την θέση του)

Μια από τις επόμενες ημέρες θα επισκεφθούμε την Δόνια.

Λόρενς: Μα...

Πέδρο: Εκεί θα μάθεις από πρώτο χέρι την ιστορία του τόπου μας.

Λόρενς: Μόνο η Δόνια...;

Πέδρο: Το πόσο υπέφεραν άνθρωποι από πύρινα ψεύδη.

Λόρενς: Ναι, μα...

Πέδρο: Σου οφείλω μια ξεκάθαρη εικόνα της ζωής στο νησί, Μίστερ Λόρενς.

Λόρενς: Βλέπω πως...

Πέδρο: Ως εν δυνάμει κάτοικό του.

Λόρενς: Πέδρο;

Πέδρο: Ακόμη και αν...

Σκοτάδι

Δ' σκηνή

(Στο λιτό δωμάτιο μιας καλαμωτής οικίας. Στη μέση δύο ψάθινες καρέκλες και ένα τραπέζι. Ο Μίστερ Λόρενς και ο Ρικάρντο - με ξυρισμένο κεφάλι - κάθονται).

Λόρενς: Η μια πόρτα οδηγεί στην ελευθερία και η άλλη στο θάνατο.

Ρικάρντο: Κι εγώ, ο φυλακισμένος, δεν ξέρω ποια είναι ποια.

Λόρενς: Ο ένας φύλακας λέει πάντα την αλήθεια κι ο άλλος πάντοτε ψέματα.

Ρικάρντο: Χωρίς να ξέρω ποιος είναι ποιος.

Λόρενς: Κι έχεις μονάχα μια ερώτηση για τον καθένα.

Ρικάρντο: Ελευθερία ή θάνατος λοιπόν;

(Ο Ρικάρντο σηκώνεται από την θέση του κι αρχίζει να περπατά πάνω-κάτω στο χώρο. Κάνει υπολογισμούς με τα δάχτυλα και ξύνει το κεφάλι του. Ο Λόρενς παρακολουθεί αμέτοχος. Ο Ρικάρντο ξανακάθεται)

Ρικάρντο: Να σου πω...

Λόρενς: Ναι.

Ρικάρντο: Χαρτί και μολύβι.

Λόρενς: Πώς;

(Ο Ρικάρντο κάνει νόημα με το χέρι του σαν να γράφει στον αέρα - Ο Λόρενς βγάζει από την τσέπη του ένα μολύβι και το δίνει στον Ρικάρντο)

Ρικάρντο: Χαρτί;

(Ο Λόρενς βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό σημειωματάριο και κόβει μια λευκή σελίδα)

Ρικάρντο: Τα μυστικά σου κρατάς εκεί;

(Ο Λόρενς βάζει αμέσως πίσω στην τσέπη του το σημειωματάριο)

Λόρενς: Ίσως...

(Ο Ρικάρντο αρχίζει να σχεδιάζει πάνω στο χαρτί).

Ρικάρντο: *(μουρμουρίζοντας)* Αλήθεια - Ψέματα... *(Γαύση)*

Ελευθερία - Θάνατος... *(Γαύση)*

Αλήθεια ίσον Ελευθερία... *(Γαύση)*

Ψέματα ίσον Θάνατος... *(Γαύση)*

(Ο Ρικάρντο ξύνει με το μολύβι το κεφάλι του. Έπειτα σηκώνεται ξανά από την θέση του κι συνεχίζει να περπατά στο χώρο).

Ρικάρντο: Να σου πω...

Λόρενς: Ναι.

Ρικάρντο: Κακός μπελάς είσαι εσύ.

Λόρενς: Να βοηθήσω;

Ρικάρντο: Να βοηθήσω, λέει. Τι να βοηθήσεις; Να λύσεις το γρίφο που εσύ ο ίδιος μου έθεσες;

(Γαύση - Ο Ρικάρντο κοιτάζει τον Λόρενς με καχυποψία)

Λόρενς: Λοιπόν, μπορώ;

Ρικάρντο: Να μπορέσεις τι, Μίστερ Λόρενς;

Λόρενς: Μια μικρή βοήθεια.

(Ο Ρικάρντο ξανακάθεται. Κοιτά τον Λόρενς στα μάτια. Γαύση - Αμηχανία.

Ο Ρικάρντο σηκώνεται ξανά από την θέση του και συνεχίζει να περπατά στο χώρο).

Ρικάρντο: Άντε λοιπόν. Να σ' ακούσω... Βοήθησέ με. Διότι αν μου τον έθεταν τούτον το γρίφο προκειμένου να γλυτώσω απ' το μαρτύριο που με περιμένει... να αποφύγω τούτην εδώ την καλύβα της εκκρεμότητας.

Λόρενς: Την ποια;

Ρικάρντο: Α, καλά. Σάμπως γιατί νομίζεις σ' έστειλε εδώ ο Πέδρο;

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω...

Ρικάρντο: Εδώ καταλήγουν οι εκκρεμείς υποθέσεις.

Λόρενς: Οι ποιες;

Ρικάρντο: Μάλλον δεν έχεις ιδέα τι σου γίνεται, έτσι;

Λόρενς: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω. Σήμερα θα επισκεπτόμασταν την Δόνια Ινές...

Ρικάρντο: Και ξαφνικά βρίσκεσαι εδώ μαζί μου.

Λόρενς: ...κι ενώ ήμασταν έτοιμοι να αναχωρήσουμε για την συνάντηση, ο Σερόν ζήτησε να δει τον Πέδρο ιδιαιτέρως. Δεν κατάλαβα αρχικά το γιατί, μα ο Πέδρο μου εξήγησε για την αδιαθεσία της Δόνιας, κι έτσι...

Ρικάρντο: Να σου εδώ μαζί μου, ξαναλέω.

Λόρενς: Ο Πέδρο μου εξήγησε πως θα ήταν καλό να έχω μια συζήτηση με έναν καταδικασμένο σε αποχώρηση.

Ρικάρντο: Εγώ θα έλεγα μ' έναν ΠΥΡΙΝΟ ΨΕΥΤΗ!

Λόρενς: Συγγνώμη, δεν...

Ρικάρντο: Όχι, όχι... να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, Μίστερ Λόρενς. Αλήθειες απαιτεί τούτο το μέρος.

Λόρενς: Αλήθειες.

Ρικάρντο: Πολύ λογική η εξήγηση του κυρίου Πέδρο. Μα γνωρίζεις ποιος ακριβώς είναι αυτός εδώ ο χώρος; Αυτή εδώ η όμορφη καλύβα μας, ε;

Λόρενς: Το μέρος πριν την αναχώρηση.

Ρικάρντο: Πριν τον απόπλου για το άγνωστο, πες.

Λόρενς: Έστω κι έτσι.

Ρικάρντο: Μα, αυτή είναι η μισή αλήθεια.

Λόρενς: Η μισή αλήθεια;

Ρικάρντο: Η άλλη μισή είναι πως σε τούτο το σπίτι απομονώνονται, για κάποιες ημέρες ή ακόμη και για ελάχιστες ώρες, όλες οι εκκρεμείς υποθέσεις.

Λόρενς: Άντε πάλι.

Ρικάρντο: Εδώ είναι ο φυσικός σου χώρος, Μίστερ Λόρενς. Όπως και ο δικός μου.

Λόρενς: Ο φυσικός μου χώρος;

Ρικάρντο: Εδώ διαμένουν προσωρινά, όχι μονάχα οι καταδικασμένοι ψεύτες, μα και οι φιλοξενούμενοι του νησιού μέχρι να αποφασίσει το Συμβούλιο για την τύχη τους και να σφραγίσει με βουλοκέρι η Δόνια.

Λόρενς: Μα τότε...

Ρικάρντο: Ακόμη και οι διαπράττοντες μικρότερα παραπτώματα παραμένουν για κάποιο διάστημα σε τούτον το χώρο.

Λόρενς: *(έκπληκτος)* Μα τότε μιλάμε για φυλακή!

Ρικάρντο: Όχι, Μίστερ Λόρενς! Δεν μιλάμε για φυλακή. Ποια φυλακή; Ό,τι ώρα θες μπορείς να δραπετεύσεις. Ορίστε! Άνοιξε την πόρτα και φύγε.

(Δείχνει με το χέρι του την έξοδο) ΦΥΓΕ, ΝΤΕ! Να πας όμως πού; ΠΟΥ; Στην αγκαλιά της μαμάς-ζούγκλας;

(Παύση)

Μονάχα μέσα σε τούτη την Κοινότητα επιβιώνεις. Μονάχα εδώ υπάρχει ζωή. Παραέξω σε περιμένει... Το έμαθες καλά νομίζω, μέχρι να σ' εντοπίσουν, το τι γίνεται εκεί έξω. Εσύ ο ίδιος μου τα περιέγραψες.

(Ο Λόρενς σηκώνεται και περπατά στο χώρο)

Λόρενς: Μα, ο Πέδρο μου εξήγησε πως θα ήταν χρήσιμη μια συζήτηση μαζί σου, ώστε να καταλάβω περισσότερα για την ζωή στο νησί...

Ρικάρντο: Μπορεί να είναι κι έτσι. *(Παύση)*

Αλλά...

Λόρενς: Τι;

Ρικάρντο: Εσύ είσαι βέβαιος πως θα παραμείνεις για πάντα εδώ;

Λόρενς: Δεν μπορεί να με στείλουν ξανά πίσω.

Ρικάρντο: Γιατί να μην το κάνουν;

Λόρενς: Το Συμβούλιο δέχθηκε να παραμείνω όσο χρειασθεί μέχρι να...

Ρικάρντο: Μέχρι να συνέλθεις. Προσωρινά. Καλά το πας.

Λόρενς: Δεν μπορεί.

Ρικάρντο: Κοίταξε να φανείς κύριος μπροστά στη Δόνια.

Λόρενς: Γιατί να φοβηθώ;

Ρικάρντο: Ίσως ο πραγματικός σκοπός της συναντήσεώς σας να μην είναι απλώς μια πρώτη γνωριμία μαζί της.

Λόρενς: Ο Πέδρο δεν μου μίλησε για κάτι διαφορετικό.

Ρικάρντο: Ε, πιστεψέ τον, λοιπόν! Στο νησί της Αλήθειας βρισκόμαστε!

(Ο Λόρενς ξανακάθεται στην καρέκλα του)

Λόρενς: *(ψιθυριστά)* Ν' αρχίσω ν' ανησυχώ, Ρικάρντο;

Ρικάρντο: Είλικρινά, θες να μιλήσουμε για πραγματική ανησυχία, Μίστερ Λόρενς;

Λόρενς: Με βάζεις σε σιέψεις.

Ρικάρντο: Θες να μάθεις τις δικές μου ανησυχίες;

Λόρενς: Φαντάζομαι...

Ρικάρντο: Σαν κρατούμενος προς εκτέλεση νιώθω.

Λόρενς: Για λίγο μόνο.

Ρικάρντο: Για λίγο μόνο, ναι. Και μετά, τι; Ξεχνάς το μετά;

Λόρενς: Δεν θα πεθάνεις.

Ρικάρντο: Το στόμα της ανοιχτής θάλασσας έτοιμο να καταπιεί το τομάρι μου... Το τομάρι ενός ακόμη σπουδαίου ψεύτη του μικρού μας νησιού. *(Γιάυση)*

Κανείς δεν γύρισε πίσω.

Λόρενς: Ναι, μα...

Ρικάρντο: Μα. Μα. Τι μα;

Λόρενς: Θέλω να πω... Γνώριζες τις συνέπειες.

Ρικάρντο: Γνώριζα;

Λόρενς: Θα μπορούσες...

Ρικάρντο: Σαν μελλοθάνατος νιώθω. Σαν πρόβατο για σφαγή.

Λόρενς: Καταλαβαίνω.

Ρικάρντο: Ιδέα δεν έχεις.

Λόρενς: Ίσως να...

Ρικάρντο: Ο Ιησούς στον κήπο της Γεσθημανή!

Λόρενς: Ο φόβος σε κρατά φυλακισμένο, Ρικάρντο. Να ελπίζεις πρέπει μονάχα.

Ρικάρντο: Και η οικογένειά μου;

(Γιάυση - Αμηχανία)

Λόρενς: Μήπως αυτή την είχες ήδη χάσει;

Ρικάρντο: ΤΙ ΛΕΣ;

Λόρενς: Αφότου αποφάσισες...

Ρικάρντο: Μια περιπέτεια ήταν, στο εξήγησα. Ένα παραστράτημα.

Λόρενς: Που διήρκεσε έναν ολόκληρο χρόνο, ωστόσο.

Ρικάρντο: Την αγαπούσα την γυναίκα μου.

Λόρενς: Και της το έδειχνες με την απιστία σου. Την απατούσες, Ρικάρντο!

Ρικάρντο: Γνώρισες ποτέ σου τον έρωτα, Μίστερ Λόρενς;

Λόρενς: Έχω βρεθεί κι εγώ στη θέση σου.

Ρικάρντο: Τον πραγματικό έρωτα εννοώ. Τον κεραυνοβόλο. Αυτόν που σε γραπώνει από τον λαιμό και σου κόβει την ανάσα. Αυτόν που κάνει την ψυχή σου να πεταρίζει.

(δείχνει με το χέρι του το στήθος του) ΕΔΩ... πίσω απ' το στέρνο. Μία αέρινη αίσθηση. Κι εσύ σαν το πούπουλο... Σαράντα κιλά ελαφρύτερος... Έρμαιο στις ορέξεις του...

Λόρενς: Σαράντα κιλά;

Ρικάρντο: Το ειδικό «αντίβαρο» του έρωτα! Δικός μου όρος.

Λόρενς: Πήρες μεγάλο ρίσκο.

Ρικάρντο: Ο πρώτος που απατάς στον έρωτα είναι ο εαυτός σου, Λόρενς. Αργότερα ακολουθούν οι άλλοι.

(Παύση)

Και σε ξαναρωτώ; Έχεις ερωτευθεί ποτέ σου κεραυνοβόλα;

Λόρενς: Άνθρωπος είμαι, Ρικάρντο. Υπάρχει άνθρωπος που δεν του έλπιζε την ψυχή ο έρωτας;

Ρικάρντο: Λοιπόν, πως καταδικάζεις κύριε...

Λόρενς: Ναι, μα...

Ρικάρντο: Σαν το Συμβούλιο. Ίδιος κι εσύ. ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ Ο ΕΝΟΧΟΣ.

Λόρενς: ... ήξερες ότι...

Ρικάρντο: Και στην πυρά θα είχα τουλάχιστον ένα γρήγορο τέλος.

Λόρενς: Ήξερες εξαρχής τι σε περιμένει εάν...

Ρικάρντο: Στο ανοικτό πέλαγος... Να πεθαίνω την κάθε μέρα. Χωρίς να ξέρω πότε θα τελειώσει. Αξίζει αυτό σε άνθρωπο;

(Γιάση - Αμηχανία)

Λόρενς: Τα παιδιά σου, Ρικάρντο.

Ρικάρντο: Αυτά άσ' τα έξω καλύτερα.

Λόρενς: Πατέρας είμαι, ξέρεις.

Ρικάρντο: Γι' αυτό ακριβώς. Άστα.

Λόρενς: Τι περίμενες να συμβεί;

Ρικάρντο: Αξίζω αυτήν την τιμωρία;

Λόρενς: Ήξερες τον κανόνα. Τόσα χρόνια.

Ρικάρντο: Τόσα χρόνια! Μιλάς σαν να ζούσες εδώ.

Λόρενς: Ναι, μα...

Ρικάρντο: Τι ξέρεις εσύ;

Λόρενς: Φαντάζομαι πως...

Ρικάρντο: Νομίζεις πως ζούμε στον παράδεισο, ε;

Λόρενς: Δεν είναι;

Ρικάρντο: Αυτή η ΑΛΗΘΕΙΑ. Τόσα χρόνια! Στο όνομά της όλα! Όλα για την Αλήθεια. Η ιδανική μας κοινωνία. Η άμεμπτη.

Λόρενς: Ρικάρντο.

Ρικάρντο: Θα μ' ακούσεις Μίστερ. Γι' αυτό δεν ήρθες εδώ; Να μάθεις από πρώτο χέρι. Από έναν αυριανό ναυαγό.

(Ο Λόρενς σιωπά κοιτάζοντας με αμηχανία τον Ρικάρντο)

Ή να το πω ξανά; Από έναν πύρινο φεύτη, ε;

Λόρενς: Ρικάρντο.

Ρικάρντο: Στο όνομα της αμόλυπτης Αλήθειας. Όλα γι' αυτήν, σε τούτον εδώ τον Παράδεισο· στην μέση του πουθενά. Το νησί μας. Το νησί της Αλήθειας!

(Ο Ρικάρντο προσεγγίζει την καρέκλα. Κοντοστέκεται κι έπειτα κάθεται απέναντι από τον Λόρενς ξανά και τον κοιτά στα μάτια)

(με σιγανή φωνή - συνωμοτικά) Όσο κι αν προσπαθούσα να κρυφτώ από τη Δόνια μάταιος κόπος θα ήταν. (Αγγίζει το κεφάλι του Λόρενς) Σε χαϊδεύει εδώ στο κεφαλάκι σου και... (σχηματίζει την έκρηξη με τα χέρια) ΜΠΟΥΦΦΦ...

Όλα στη φόρα. Μεταφυσικά πράγματα, σου λέω...

(Ο Λόρενς τον κοιτά απορημένος, χωρίς να καταλαβαίνει)

Τι με κοιτάς; Τα ξέρασα όλα στην Δόνια. Όλη μου την αλήθεια. Τον έναν ολάκερο χρόνο υποκρισίας. Άνοιξα την καρδιά μου. Δεν αρνήθηκα τίποτα.

Και τι κέρδισα; Ποια ήταν η ανταμοιβή μου; Μου αναγνώρισε δόλο και ανεντιμότητα, δικαιώνοντας την ερωμένη μου. Αυτήν που με πρόδωσε...

Λόρενς: Δεν ήθελα να...

Ρικάρντο: Εξαπάτησα σιωπώντας. Σιωπηλό ψεύδος λέει...

Λόρενς: (μονολογεί) Σιωπηλό ψεύδος.

(Γιάυση διαρκείας - Αμηχανία. Ο Λόρενς δείχνει χαμένος σε σκέψεις. Ο Ρικάρντο πετάγεται ξαφνικά)

Ρικάρντο: (ειρωνικά - κουνώντας το κεφάλι) ΑΛΗΘΕΙΑ, σου λέει...

Και το κρυφό ψέμα, Μίστερ Λόρενς; Το ψέμα που κρύβεται πίσω από τις λέξεις; Είναι αλήθεια κι αυτό; (Γιάυση)

Η κολακεία; Η υποκρισία πίσω από τους τρόπους ευγένειας, τι είναι Μίστερ Λόρενς; Το θάψιμο πίσω από την πλάτη αυτού που αποχωρεί, αυτού που δεν μας ακούει, τι είναι; Δεν κρύβουν ψεύδος υψηλό όλα αυτά; (Γιάυση)

Όχι βέβαια! Είναι οι δικές μας αλήθειες, αυτές. Αυτές που τις βαφτίζουμε αλήθειες γιατί έτσι μας βολεύει. (Γιάυση)

Αυτή η ιδανική μας πολιτεία. Η ολόλαμπρη, αληθινή μας πολιτεία...

Λόρενς: Νομίζω πως...

Ρικάρντο: Καλύτερα να μην ανοίξω άλλο το στόμα μου, Μίστερ Λόρενς, γιατί ίσως θελήσεις να σε πάρω μαζί μου.

(Ο Λόρενς πετάγεται από την καρέκλα του)

Λόρενς: (αναστατωμένος) Να με πας ΠΟΥ Ρικάρντο; ΠΙΣΩ; Στην κόλασή μου;

Ρικάρντο: (ξαφνιασμένος) Πώς;

Λόρενς: Στον Πολιτισμό τους; Όχι! Προτιμώ τον Παράδεισό σας! Ακόμη κι αν είναι ψεύτικος...

Ρικάρντο: Τι λες;

Λόρενς: Θα με κάνεις, να...

Ρικάρντο: Ναι, Μίστερ Λόρενς!

Λόρενς: Πνίγομαι μέσα μου...

Ρικάρντο: Πες το λοιπόν! Βγάλε κι εσύ το βάσανό σου! Τι περιμένεις;

(Ο Λόρενς ξανακάθεται απέναντι από τον Ρικάρντο)

Λόρενς: Θα μιλήσω Ρικάρντο. Θα σου μιλήσω, μιας και εσύ το αφήνεις το νησί.

Ρικάρντο: Να μιλήσεις. Και βέβαια να μιλήσεις. Να μη με φοβάσαι εμένα. Ένας μελλοθάνατος είμαι. Ό,τι κι αν πω εγώ τώρα πια, ποιος θα μ' ακούσει;

Λόρενς: Πρόδωσα κι εγώ τη γυναίκα μου, Ρικάρντο.

Ρικάρντο: Ααα... Τώρα μιλάς σωστά, Λόρενς. ΕΤΣΙ! Δώσε μας κι εσύ τις αλήθειες σου.

Λόρενς: Όχι όπως νομίζεις. Εγώ την απάτησα με την τράπουλα...

Ρικάρντο: Τέτοια ν' ακούω. ΤΕΤΟΙΑ!

Λόρενς: Σιχάθηκα τον εαυτό μου.

Ρικάρντο: Όχι μόνο νουθεσίες.

Λόρενς: Πούλησα την ψυχή μου Ρικάρντο για να επιβιώσω! Ένα βήμα πριν την αυτοκτονία, έφτασα. *(Παύση)*

Η απληστία μου! Αυτή η φιλοχρήματη καρδιά μου... Να την κάψω και να καώ μαζί της! *(Παύση)*

Πλούσια η ζωή μας κι εγώ... Να ζητάω κι άλλα... κι άλλα... Τ' ακούς; *(Παύση)*

Είχα την οικογένεια μου. Τα παιδιά μου. Την γυναίκα μου. *(Παύση)*

Η απληστία μου! Τους πρόδωσα όλους...

Ρικάρντο: Λέγε λοιπόν.

Λόρενς: Οι μεσιτείες μου πλάνεψαν το μυαλό.

Ρικάρντο: Οι μεσιτείες;

Λόρενς: Μια αρρώστια. Μια σκέτη γάγγραινα... *(Παύση - Ο Λόρενς σηκώνεται και περπατά στο χώρο)*

Όλο και μεγαλύτερες συμφωνίες. Όλο και υψηλότερα κέρδη. Έφτασα να διαπραγματεύομαι ολόκληρα πολυτελή συγκροτήματα. Ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα... Το μικρόβιο είχε αρχίσει να ποτίζει για τα καλά τον οργανισμό μου. Κι έπειτα... *(κουνώντας το κεφάλι του)*

Έπειτα... Κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να κερδίσω περισσότερα. Να κατακτήσω τον κόσμο. *(Παύση)*

Δεν μου αρκούσε τίποτα. Είχα εθιστεί πια στο ναρκωτικό του πλούτου. Τίποτα δεν με κάλυπτε. Ταβάνι κανένα...

Ρικάρντο: Και;

Λόρενς: Και; Ρωτάς και; Πού βγάζει πάντοτε αυτό; Πού αλλού θα μπορούσε να βγάλει;

(Ο Λόρενς κάθεται ξανά και κοιτά τον Ρικάρντο στα μάτια)

Πουλάς την ψυχή σου και έπειτα προσπαθείς να την πάρεις πίσω.

Ρικάρντο: Τι εννοείς;

Λόρενς: Όσο περισσότερα κατείχα, τόσο καιγόμουν μέσα μου... Μια ανείπωτη παρόρμηση με ωθούσε... Άρχισα να σπρώχνω όλο και περισσότερα χρήματα σε τυχερά παιχνίδια. Τζόγος... Και ξανά τζόγος... Και το οινόπνευμα εκεί, δίπλα μου...

Ρικάρντο: Τουλάχιστον, τζόγους εδώ δεν θα βρεις.

Λόρενς: Πάθη. Μοιραία πάθη. *(Παύση)*

Έχασα στα χαρτιά όλη μου την περιουσία. Αν δεν δραπέτευα... ίσως να έπαιζα ακόμη και την γυναίκα μου. Ποιος ξέρει;

Ρικάρντο: Και μιλάς για τα δικά μου τα λάθη;

Λόρενς: Κατέστρεψα ό,τι είχα χτίσει.

Ρικάρντο: Η οικογένεια σου;

Λόρενς: Κυρίως αυτήν... Η γυναίκα μου πρόλαβε να μ' εγκαταλείψει προτού την πουλήσω. Πήρε τα παιδιά μας και αναχώρησαν χωρίς να κοιτάξουν πίσω τους. Μαύρη πέτρα. Βρήκα μια μέρα το σπίτι άδειο... Ό,τι είχε απομείνει από αυτό. Ντουβάρια σκέτα.

Ρικάρντο: Μυαλωμένη γυναίκα.

Λόρενς: Έμεινα εγώ και τα χρέη μου.

Ρικάρντο: Και πάλι καλά, φίλε μου.

Λόρενς: *(ταραγμένος)* Με ΚΥΝΗΓΟΥΝ, Ρικάρντο! Κινδυνεύω εκεί έξω. Μ' έχουν επικηρύξει...

Ρικάρντο: *(γελώντας)* Και τι φοβάσαι τώρα; Στο κατάλληλο μέρος βρέθηκες. Ξεχασμένοι κι απ' το Θεό, φίλε μου!

(Γιάυση - Αμηχανία)

Και, για να έχουμε καλό ρώτημα, πώς στον μαύρο τον κόρακα κατέληξες εδώ;

Λόρενς: Δανείστηκα το σκάφος ενός φίλου. Του τελευταίου που μου είχε απομείνει.

Ρικάρντο: Ήξερες για το νησί;

(Ο Λόρενς δεν δίνει σημασία. Σηκώνεται και περπατά στο χώρο)

Λόρενς: Στ' ανοιχτά... Στη θάλασσα... Να ξεδιαλύνω το μέσα μου...

(Γιάυση - σαν σε λήθαργο, απορροφημένος από την σκέψη)

Και είδα... Γαλάζιο παντού... Άνοιξε το μυαλό μου... Χάθηκα στους αφρούς...

Ρικάρντο: Έμει... Ήξερες για το νησί;

Λόρενς: Πώς;

Ρικάρντο: Σε ρωτάω; Ήξερες για το νησί;

(Ο Λόρενς δείχνει να ξαφνιάζεται)

Λόρενς: Έεε; Δεν... Αααα...

Ρικάρντο: Τι φωνήεντα είν' αυτά;

Λόρενς: *(με μισόλογα)* Ε.., όχι. Τέλος πάντων... δεν νομίζω πως...

(με στόμφο και δυνατή φωνή) Να δραπετεύσω ήθελα, ΑΝΘΡΩΠΕ! Να φύγω μακριά! Οπουδήποτε!

Ρικάρντο: Κατάλαβα. Τα κατάλαβα όλα.

Λόρενς: Δεν μ' ένοιαζε το πού θα βρεθώ!

Ρικάρντο: Μάλιστα.

Λόρενς: Αρχει που δραπέτευσα απ' την κόλασή μου. Να γλυτώσω απ' τα θηρία.

Ρικάρντο: Και να σου τώρα εδώ...

Λόρενς: Εδώ.

Ρικάρντο: Να παίρνει ο ένας την θέση του άλλου. Περίπου, δηλαδή.

Λόρενς: Πώς;

Ρικάρντο: Εσύ ίσως την δική μου στο νησί, μα εγώ σίγουρα την δική σου στην ανοιχτή θάλασσα.

(Παύση - Αμηχανία)

Ρικάρντο: Ο Πέδρο;

Λόρενς: Τι ο Πέδρο;

Ρικάρντο: Τα γνωρίζει όλα αυτά;

Λόρενς: Δεν πρόλαβα. Θα προτιμούσα να μην...

Ρικάρντο: Μη σιας. Στο είπα εξ' αρχής. Και να τα ξεφουρνίσω, ποιος θα με πιστέψει τώρα πια; *(Παύση)*

Εξάλλου, μπορεί να έγινα υποκριτής, μα χαφιές δεν το θέλω.

Λόρενς: Ίσως αύριο με την Δόνια...

Ρικάρντο: Θα σε συμβούλευα να μην ανοίξεις το στόμα σου γι' αυτά τα χουνέρια...

Λόρενς: Δεν σκόπευα να...

Ρικάρντο: Αν και από την Ινές, δεν ξεφεύγει ούτε φύλλος. Όχι να σε τρομάξω, αλλά...

Λόρενς: Τι εννοείς;

Ρικάρντο: Έχει χάρισμα. Τι σου λέω;

Λόρενς: Χάρισμα;

Ρικάρντο: Έχει χάσει εδώ και χρόνια το φως της, μα βλέπει καλύτερα κι από σένα κι από μένα κι απ' όλους. Με το ένστικτό της.

Λόρενς: Είναι τυφλή;

Ρικάρντο: Ογδόντα χρόνια σοφίας.

Λόρενς: Ογδόντα;

Ρικάρντο: Όσα και η ηλικία της.

Λόρενς: Πίστευα πως...

Ρικάρντο: Τετρακόσια τα 'χει, μη ξεγελιέσαι. Είναι αυτή που έχει τον τελευταίο λόγο. Θα ανακρίνει τον φορέα του ψεύδους μετά την ετυμηγορία του Συμβουλίου, έπειτα θα βάλει το χεράκι της στο φρεσκοζυρισμένο κρανίο, θα διεισδύσει μέσα στο μυαλουδάκι σου και... ΜΠΟΥΦΦΦ ξανά! Να σου η τελική απόφαση: Πύρινο το ψεύδος; Αντίο Ρικάρντο.

Λόρενς: Δεν γνώριζα πως...

Ρικάρντο: Εξαιτίας της τύφλωσής της, όλες οι άλλες αισθήσεις της βρίσκονται σε υπερδιέγερση. Μα περισσότερο απ' όλα η διαίσθησή της.

Λόρενς: Θέλω να πω για το ζύρισμα.

Ρικάρντο: Το κεφάλι μου;

(Γελά δυνατά χαϊδεύοντας το κεφάλι του) Ούτε αυτό στο 'πε;

Λόρενς: Να μου πει τι;

Ρικάρντο: Πριν την οριστική ακρόαση από τη Δόνια περνάς μια βόλτα από του γέρο-Τζιμ.

Λόρενς: Του γέρο-Τζιμ;

Ρικάρντο: Αποχαιρετάς το μαλλάκι σου το μονάκριβο. Αν διαθέτεις φυσικά.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Ρικάρντο: Η κάθαρσή μας, Μίστερ Λόρενς, μπορεί να βρίσκεται στο ανοικτό πέλαγος, μα περνάει πρώτα μια βόλτα από το μπαρμπέρικο του γέρο-Τζιμ.

Λόρενς: Μα το Θεό.

Ρικάρντο: Τι λέω; Δεν μ' ακούς τόση ώρα; Αν δε χαϊδέψει το ολόλαμπρο το κεφαλάκι σου η Ινές, απόφαση μην περιμένεις. Διαβάζει πολλά αγγίζοντας. Το νου σου να έχεις!

(Γαύση διαρκείας)

Να σου πω πάντως και την αλήθεια μου - και μιλώ για πραγματική Αλήθεια - με τον Πέδρο στα ηνία της μικρής μας πολιτείας εξελιχθήκαμε. Έτη πολλά μπροστά... Ξέρεις ότι οι βάρκες με τους πύρινους επιβάτες μειώθηκαν κατακόρυφα; Σχεδόν έπαψαν ν' αποπλέουν.

Λόρενς: Δηλαδή...

Ρικάρντο: Δηλαδή... δουλεύει το σύστημα. Κι έχουμε γίνει και καλά παιδιά και υπάκουα. *(Παύση διαρκείας)*

Κρίμα πάντως να μπει ξυράφι σ' αυτήν την πλούσια κόμη. Σου πάει...

(Ο Λόρενς πιάνει το κεφάλι του. Παύση διαρκείας)

Λοιπόν;

(Ο Λόρενς στρέφει και κοιτά απότομα τον Ρικάρντο)

Θα με βοηθήσεις με τον γρίφο σου;

Λόρενς: Τον γρίφο;

Ρικάρντο: Ελευθερία ή Θάνατος;

Σκοτάδι

Ε' Σκηνή

(Στο εσωτερικό μια καλύβας. Ένας μεγάλος ολόσωμος καθρέφτης και μια καρέκλα μπροστά του στην οποία κάθεται ο Μίστερ Λόρενς. Πάνω από τον καθρέφτη ένα κάδρο με το πορτρέτο μιας ηλικιωμένης. Ο Κουρέας γέρο-Τζιμ κρατά ένα ψαλίδι και μια τσατσάρα και κουρεύει τον Μίστερ Λόρενς)

Γέρο-Τζιμ: Σοφή επιλογή.

Λόρενς: Πώς;

Γέρο-Τζιμ: Το μέσα.

Λόρενς: Ααα... Ναι, το προτιμούσα.

Γέρο-Τζιμ: Έξω, θα 'χαμε άλλα.

Λόρενς: Τι άλλα;

Γέρο-Τζιμ: Ε, ξέρεις. Τα διαόλια.

Λόρενς: Τα διαόλια;

Γέρο-Τζιμ: Μην κουνιέσαι λίγο...

(Ο Γέρο-Τζιμ κάνει μια προσεκτική κίνηση κουρεύοντας με το ψαλίδι δίπλα στο αριστερό αυτί του Λόρενς)

Αυτά, ναι... Τα κουτσούβελα... Έχουν ΜΙΑ περιέργεια, ε; *(Παύση)*

Μαζεύονται απ' τις γειτονιές σα τις μύγες. Ευκαιρία για παιχνίδι και χαβαλέ... Ειδικά όταν βλέπουν ξένο; ΨΟΦΑΝΕ οι κότες για καλαμπόκι.

Λόρενς: Πάλι καλά, δηλαδή.

Γέρο-Τζιμ: Εδώ θα πούμε και καμιά κουβέντα με την ησυχία μας, βρε αδερφέ.

Λόρενς: Ναι. Με την ησυχία μας.

(Παύση- Ο Γέρο-Τζιμ συνεχίζει το κούρεμα. Σιωπή)

Γέρο-Τζιμ: Πρώτη φορά;

Λόρενς: Τι;

Γέρο-Τζιμ: Λέω. Πρώτη φορά βάζεις ζυράφι;

Λόρενς: Εεε;

Γέρο-Τζιμ: Το κεφάλι σου, λέω, πρώτη φορά το ξυρίζεις;

Λόρενς: Ήταν ανάγκη όλο αυτό;

Γέρο-Τζιμ: Έ, μα ένας ξένος είσαι.

Λόρενς: Και λοιπόν;

Γέρο-Τζιμ: Πως θα σε υποδεχθεί η Δόνια;

Λόρενς: Άντε, πάλι.

Γέρο-Τζιμ: Τουλάχιστον θα σου μείνει αυτή η αφράτη η γενειάδα. *(Παύση)*

Λόρενς: Μα, μόνο καραφλούς δέχεται η κυρία;

Γέρο-Τζιμ: Μίστερ Λόρενς, έχουν δει πολλά τα μάτια μας.

Λόρενς: Ιδέα του Πέδρο ήταν κι αυτή, ε; Ο Άρχοντας της «μεταρρύθμισης» την σκαρφίστηκε.

Γέρο-Τζιμ: Όχι. Αυτός απλά την υιοθέτησε.

Λόρενς: Αλλά;

Γέρο-Τζιμ: Η Δόνια Ινές ένωσε κάποια στιγμή πως πρέπει... Είναι που η άμεση επαφή με το δέρμα της δίνει άλλη διαύγεια.

Λόρενς: Εμένα μου φαίνονται τρελά ολ' αυτά. *(Παύση)*

Γέρο-Τζιμ: Πέρασαν κι άλλοι σαν κι εσένα και... Τέλος πάντων, δεν είναι δική μου δουλειά, μα έχει και το συμβολισμό του το πράγμα.

Λόρενς: Ξέρω, ξέρω. Η Κάθαρσή μας.

(Παύση)

Γέρο-Τζιμ: Ανησυχείς;

Λόρενς: *(ταραγμένος - κομπιάζει)* Εεε; Εγώ...; Για ποιο λόγο;

Γέρο-Τζιμ: Διακρίνω μια-

Λόρενς: *(απότομα)* Που χάνω τα μαλλιά μου είναι.

Γέρο-Τζιμ: Πολλοί το παθαίνουν. *(Παύση)*

Πάντως αν έχεις κάτι... Εδώ είναι ο Μέγας Εξομολόγος.

Λόρενς: Ο ποιος;

Γέρο-Τζιμ: Εκτελώ και χρέη ιερέα, δεν ξέρεις;

Λόρενς: Μπα;

Γέρο-Τζιμ: Έχουν ανοίξει πολλές ψυχές σε τούτη την καλύβα.

(Παύση)

Λόρενς: Όλα καλά.

Γέρο-Τζιμ: Πάσο.

(Παύση - Ο γέρο-Τζιμ συνεχίζει το κούρεμα, σιγοτραγουδώντας έναν ρυθμό)

Λόρενς: Η κυρία που μας παρακολουθεί;

(Ο γέρο-Τζιμ πλησιάζει το παράθυρο και κοιτά έξω. Ο Λόρενς τον κοιτά απορημένος)

Γέρο-Τζιμ: Δεν βλέπω καμία.

(Ο Λόρενς κάνει νόημα με τα μάτια και το κεφάλι δείχνοντας το κάδρο πάνω από τον καθρέφτη)

Λόρενς: Εδώ, πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Γέρο-Τζιμ: Ααα... την κυρία λες; *(Παύση)*

Η πρώτη Κυρία!

Λόρενς: Η πρώτη Κυρία;

Γέρο-Τζιμ: Η πρώτη Δόνια, ναι. Η Δόνια Ροζίτα.

Λόρενς: Όστε υπήρξε κι άλλη. *(Παύση)*

Γέρο-Τζιμ: Αυτή ήταν που δίδαξε την Ινές.

Λόρενς: Κι αφήνετε να σας καθοδηγούν αυτές οι Δόνιες; *(Παύση)*

Γέρο-Τζιμ: Στάσου λίγο!

(Ο γέρο-Τζιμ κάνει μια προσεκτική κίνηση κουρεύοντας με το ψαλίδι δίπλα στο δεξί αυτί του Λόρενς)

Γέρο-Τζιμ: *(συνωμοτικά)* Οφείλω να ομολογήσω πως «μητριαρχίζω» λίγο η κοινωνία μας τούτα τα χρόνια. Τον έχει τον τελευταίο λόγο η γυναίκα, μα...

Λόρενς: Ναι...

Γέρο-Τζιμ: Δες τα κουπιά, αδερφέ μου.

Λόρενς: Τα κουπιά;

Γέρο-Τζιμ: Η παραγωγή τους έπεσε στο ναδίρ. Βαράει μύγες ο έρμος ο ξυλουργός... *(Παύση)*

Πού 'ναι οι πύρινοι ψεύτες, Μίστερ Λόρενς;

Λόρενς: Νόμιζα πως αυτή τη δόξα την κατείχε μόνο ο Πέδρο.

Γέρο-Τζιμ: Ε, μ' αυτόν απογειωθήκαμε.

(Παύση - Ο γέρο-Τζιμ συνεχίζει το κούρεμα, σιγοτραγουδώντας έναν ρυθμό)

Λόρενς: Τραγουδάς κιόλας;

Γέρο-Τζιμ: *(γελώντας δυνατά)* Αν τραγουδάω κιόλας, λέει...

(Ο γέρο-Τζιμ αρχίζει να τραγουδά δυνατά ένα ισπανικό τραγούδι)

Λόρενς: Εσύ έχεις λαρύγγι!

Γέρο-Τζιμ: Έχει κλέψει καρδιές ο Γέρο-Τζιμ, μ' αυτήν τη λαλιά του.

(Ο Λόρενς γελά δυνατά)

Γέρο-Τζιμ: Μη γελάς! Έλα να μ' ακούσεις στις 18 του Ιούλη.

Λόρενς: Η γιορτή σου;

Γέρο-Τζιμ: *(γελώντας δυνατά)* Η γιορτή μου, λέει...

Λόρενς: Αλλά τι;

Γέρο-Τζιμ: Εθνική επέτειος, Μίστερ. Δε στα 'παν αυτά;

Λόρενς: Εθνική επέτειος;

Γέρο-Τζιμ: Η γιορτή του νησιού μας. Πού βρισκεσαι;

(σχηματίζει στον αέρα με τα χέρια του μια ταμπέλα) Η γιορτή της ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Λόρενς: Μπα;

Γέρο-Τζιμ: Η ημέρα που ξεφορτωθήκαμε εκείνο το κάθαρμα...

Λόρενς: Το ποιο;

Γέρο-Τζιμ: *(ειρωνικά)* Τον «Μέγα- Ιερέα», ποιον άλλον;

Λόρενς: Ενοοείς τον ψευδογιατρό.

Γέρο-Τζιμ: Άι γειά σου. Απ' έξω τα 'μαθες.

Λόρενς: Καλά και το γιορτάζετε...;

Γέρο-Τζιμ: Κάθε χρόνο... *(Γιαύση - κουνά τα δύο του χέρια στον αέρα)*

Ο Πέδρο κι εδώ, ε; Μην με ρωτήσεις. Αυτός το καθιέρωσε.

Λόρενς: Και;

Γέρο-Τζιμ: *(αργά)* Καιι; Τι και; Ρωτάς και; *(Γιαύση)*

Χαλασμός Κυρίου... Τα φαγητά να πλημμυρίζουν τα τραπέζια, έτσι πλούσια πλούσια... το κρασί να ρέει στις κούπες... κι ο χορός; Στο απόγειο του. Όλο το νησί στο πόδι! Και ξέρεις ποιος τραγουδά έτσι; *(γελά δυνατά)*

Λόρενς: 18 Ιουλίου λοιπόν.

Γέρο-Τζιμ: Μακάρι να σ' έχουμε στο τραπέζι μας φέτος.

Λόρενς: Αυτό θα το ευχόμουν κι εγώ.

Γέρο-Τζιμ: Και να βάλεις και το σπίρτο στη φωτιά, ε;

Λόρενς: Τι να βάλω;

Γέρο-Τζιμ: Το σπίρτο το πρώτο.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Γέρο-Τζιμ: Να τον ΚΑΨΟΥΜΕ τον άτιμο τον ψευδογιατρό, Μίστερ Λόρενς... Να πάει στο πυρ το εξώτερον! Να εξαγνιστούμε!

Λόρενς: *(απορώντας)* Τι να κάψετε;

Γέρο-Τζιμ: Την κούκλα, ντε. Το ομοίωμα του «Μέγα-Ιερέα», πώς το λένε; Πού νομίζεις θα παν οι τρίχες σου;

Λόρενς: *(πιάνοντας το κεφάλι του)* Οι τρίχες μου;

Γέρο-Τζιμ: *(γελώντας δυνατά)* Και τι τις θες αυτές; Θα βγάλεις άλλες... Άσε κι έχουμε έλλειψη...

Λόρενς: Γέρο-Τζιμ.

Γέρο-Τζιμ: Καλά, ε; Πανηγύρι από τα λίγα. Ούτε του Αγίου του Φραγκίσκου... του προσάτη μας, τέτοιο μπουύγιο. Σαν ημέρα απελευθέρωσης ένα πράμα. Δεν φαντάζεσαι... Μπουμπουνίζουν τα κανόνια μας!

(Γιαύση - Ο γέρο-Τζιμ σκύβει στο πρόσωπο του Λόρενς)

Μην κουνιέσαι... λίγο τα φρούδια.

(Παύση - ο γέρο-Τζιμ κουρεύει με προσοχή τα φρύδια του Λόρενς)

Τα κουτσούβελα που λέγαμε... εκείνα τα διαόλια, ε; Έρχονται παραμονή της επετείου και μαζεύουν το σακί με τα μαλλιά των ψευτών της χρονιάς... Θα στη δείξω τη σοδειά μας. Διπλοκλειδωμένη την έχω.

(Παύση)

Έπειτα πιάνουν δουλειά οι γυναίκες μαζί με τα κοριτσάκια της Κοινότητας. Φτιάχνουν το ομοίωμα του μάγκα με κάτι παλιά ρούχα... ξέρεις, από 'κείνα των ανθρώπων που αναχώρησαν. Γεμίζουν με άχυρα το κορμί του... Οι τρίχες της σοδειάς μου μέσα στο κεφάλι του...

(ο γέρο-Τζιμ σκύβει το κεφάλι του στο αυτί του Λόρενς και του ψιθυρίζει)

Γέρο-Τζιμ: δέσιμο στο παλούκι, λίγα ξύλα για προσάναμμα, πετρέλαιο και...

(ξαφνικά και δυνατά - πετάγεται πάνω) ΜΠΟΥΦΦΦ...

(Ο Λόρενς τρομάζει από το ξαφνικό)

Γέρο-Τζιμ: *(φωνάζει δυνατά κουνώντας τα χέρια)* ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ ΨΕΥΔΟΣ ΜΕΓΑ! ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ!

(Ο Λόρενς μένει άναυδος - Ο γέρο-Τζιμ γελά δυνατά - Παύση διαρκείας)

Γέρο-Τζιμ: Καμιά τελευταία επιθυμία;

Λόρενς: Τι;

Γέρο-Τζιμ: Ήρθε η ώρα της ξυριστικής, Μίστερ Λόρενς.

(Ο γέρο-Τζιμ πιάνει την ξυριστική μηχανή και βάζει μπρος. Στο χώρο ακούγεται ο διαπεραστικός ήχος της)

Σκοτάδι

ΣΤ' Σκηνή

(Στην κουζίνα μιας καλαμιωτής οικίας. Ντουλάπια, ένα τραπέζι και δύο καρέκλες. Ο ξυρισμένος στο κεφάλι Μίστερ Λόρενς και η τυφλή Δόνια Ινές κάθονται ο ένας δίπλα στον άλλο. Δύο κούπες πάνω στο τραπέζι. Στο χώρο υπάρχει καπνός που προέρχεται από ένα κομμάτι ξύλου που σιγοκαίει)

Λόρενς: Και ήταν αυτή η πιο περίεργη ιστορία ψεύδους;

Ινές: Όχι ακριβώς.

Λόρενς: Υπήρξε κι άλλη, ακόμη πιο αλλοπρόσαλλη;

Ινές: Ήταν η πρώτη φορά που ετοιμάσαμε δύο βάρκες ταυτόχρονα.

Λόρενς: Εννοείς πως...

Ινές: Ήταν αδέρφια.

Λόρενς: Αδέρφια;

Ινές: Βάσανο.

Λόρενς: Τι συνέβη, Δόνια;

Ινές: Απόγνωση.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Ινές: Ήταν νέοι.

Λόρενς: Τα αδέρφια;

Ινές: Μια συνηθισμένη ημέρα. Είχαν βγει στο δάσος για την εργασία τους. Μάζεμα μπανάνας. Αγρότες. Αυτοί και ο πατέρας τους.

(Παύση)

Το δέντρο ήταν γέρικο. Το κλαδί δεν άντεξε το βάρος.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Ινές: Μετά την πτώση του έμεινε εκεί. Καρφωμένος στο έδαφος.

Λόρενς: Ποιος;

Ινές: Ο πατέρας. Μόλις σαράντα πέντε (45) χρονών. Χτύπημα στον αυχένα. Ο Γιατρός, έπειτα από ώρες, διαπίστωσε απλά το αναμενόμενο. Δεν ξανακινήθηκε ποτέ του.

Λόρενς: Και τι σχέση έχει αυτό με τα πύρινα ψεύδη;

Ινές: Η ζωή του έγινε μια κόλαση επί γης. Καθηλώθηκε στο κρεβάτι. Κουνούσε μόνο τα βλέφαρα... Και το στόμα του, δυστυχώς.

Λόρενς: Δυστυχώς;

Ινές: Όταν η μόνη σου ελπίδα είναι ο θάνατος, μπορεί να γίνεις πολύ σκληρός προκειμένου να πεθάνεις.

(Παύση)

Οι γιοι του μετατράπηκαν σε υπηρέτες. Πάνω από το προσκεφάλι του νύχτα-μέρα. Ο ένας πήγαινε κι ο άλλος ερχόταν. Να τον ταΐζουν, να τον ποτίζουν, να τον αλλάζουν... Ευτυχώς υπήρχαν κι αυτά τα βιβλία. Η μόνη του ευχαρίστηση ήταν να του διαβάζουν. Μπορούσε να δραπετεύει μ' αυτό.

(Παύση)

Όταν πέρασε καιρός, άρχισε να τους βρίζει. Τσάκισε κόκκινλα πολλά αυτή η γλώσσα του. Ήθελε να τον αφήσουν να πεθάνει. Και είχε καταλάβει πως με τα παρακάλια του δε γίνεται τίποτα.

Λόρενς: Μα...

Ινές: Η κόλαση δυνάμωσε την φωτιά της. Είχαν περάσει σχεδόν πέντε χρόνια και το κορμί του Χουάν άρχισε να λιώνει. Πληγές ανεπούλωτες από την ακινησία. Εκτός από το τάισμα και τις αλλαξίες, τα αδέρφια ανέλαβαν πια και τη δουλειά της νοσοκόμας. Καθάριζαν και φρόντιζαν το σαπισμένο του δέρμα.

Λόρενς: Θεέ μου.

Ινές: Λίγο μετά, ο Χουάν έχασε ακόμη και την λαλιά του. Του έμειναν μόνο τα βλέφαρα.

(Παύση)

Έβγαζε κραυγές άναρθρες, μέσα στη νύχτα. Δεν ήξερες αν διψούσε ή αν πεινούσε. Αν είχε λερωθεί ή αν πονούσε.

Λόρενς: Και τι απέγινε;

Ινές: Βρέθηκε νεκρός ένα πρωινό απ' τους γιους του. Έτσι φάνηκε.

Λόρενς: Σπαρακτική ιστορία... μα δεν βρίσκω το νόημα της.

Ινές: Όλοι πιστέψαμε πως ο Χουάν λυτρώθηκε απ' τα βάσανά του χάρη στο χέρι του Θεού.

Λόρενς: Αλλά;

Ινές: Τα χέρια ήταν τέσσερα... Και ήταν των γιων του.

Λόρενς: Των γιων του;

Ινές: Μόλις που τριαντάριζαν κι έγιναν πατροκτόνοι. Οι πρώτοι και μοναδικοί στο νησί.

Λόρενς: Με τέτοια βάσανα, εγώ μπορεί να σιότωνα και τη μάνα μου.

Ινές: Δεν είναι τόσο απλό.

Λόρενς: Απλό είναι, πως δεν είναι; Φυσικά και είναι.

Ινές: Ο φόνος;

Λόρενς: Ποιος φόνος; Ευθανασία ήταν... Ναι... Ευθανασία την λέω εγώ.
(Γιάυση)

Δόνια Ινές, πίστευα πως η Κοινότητά σας είναι μπροστά.

Ινές: Έχουμε ακόμη πολύ δρόμο να βαδίσουμε, Λόρενς.

(Γιάυση - Η Ινές σηκώνει την κούπα της και πίνει. Ο Λόρενς ακολουθεί πίνοντας από την δική του κούπα)

Ινές: Πως σου φαίνεται;

Λόρενς: Τραγική ιστορία.

Ινές: Το βότανο.

Λόρενς: Αα... Ναι. Μακράν το γευστικότερο που έχω δοκιμάσει εδώ στο νησί. (Γιάυση)

Μα... Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω... Που ήταν το πύρινο ψεύδος;

Ινές: Έκρυψαν την αλήθεια, Λόρενς. Υποκρίνονταν για μήνες. Ώσπου ο μεγαλύτερος δεν άντεξε να ζει μέσα στο ψεύδος. Οι τύψεις τον έκαναν να χάσει τον ύπνο του. Παρά την αντίθετη γνώμη του μικρότερου, αποκάλυψε μια μέρα όλη την αλήθεια.

(Γιάυση)

Τον έπνιξαν και οι δυο τους με το μαξιλάρι στον ύπνο του.

Λόρενς: *(με έμφραση)* Γενναίοι άνθρωποι!

Ινές: Μα, πατροκτόνοι.

Λόρενς: Καλά και τους καταδικάσατε σε...

Ινές: Ο μικρός αναχώρησε μόνο.

Λόρενς: Είπες πως ετοιμάζατε δύο βάρκες.

Ινές: Το Συμβούλιο βρέθηκε στο μεγαλύτερο δίλλημα της πολύχρονης ιστορίας του.

Λόρενς: Δηλαδή;

Ινές: Το τραγικό της υπόθεσης δίχασε τα μέλη του. Η απόφαση επικρεμούσε για εβδομάδες. Κόντευε μήνας... Τα δύο αδέρφια απομονώθηκαν στην καλύβα των επικρεμών υποθέσεων περισσότερο από κάθε πύρινο ψεύτη στην ιστορία του νησιού.

(Γαύση)

Η Δόνια Ροζίτα τους ακροάσθηκε τρεις και τέσσερις φορές για να καταλήξει σε μια απόφαση.

(Γαύση - Ο Λόρενς πίνει από την κούπα του)

Λόρενς: Και τελικά τι απέγιναν;

Ινές: Αναχώρησε μονάχα ο μικρός. Ήταν αυτός που επέμεινε στο ψέδος του, τη στιγμή που ο αδερφός του μετανούσε αποκαλύπτοντας κάθε λεπτομέρεια για το έγκλημά τους. Ο μικρός ακόμη κι όταν το παραδέχθηκε -με τα δύο κουπιά στο χέρι ήταν- παρέμενε αμετανόητος για το έγκλημά του.

Λόρενς: Σκληρές οι καρδιές σας.

Ινές: Νομίζω πως...

(Η Ινές αρχίζει να οσμίζεται διακριτικά το χώρο)

Λόρενς.

Λόρενς: Εδώ είμαι.

Ινές: *(Δείχνει με το χέρι της)* Μπορείς να ανοίξεις εκείνο το ράφι...; Πάνω στα δεξιά σου.

(Ο Λόρενς πλησιάζει στο ντουλάπι κι ανοίγει το κάτω ράφι)

Όχι αυτό. Το πάνω.

Λόρενς: *(ξαρνιασμένος γυρνά και κοιτά με περιέργεια την Ινές)* Μα τι στο κέρατο;

Ινές: Είμαι τυφλή Λόρενς, μα όχι κουφή...

(Ο Λόρενς κοιτάζει με θαυμασμό το περιεχόμενο του ραφιού)

Λόρενς: Μα τι γίνεται εδώ μέσα;

Ινές: Τι συμβαίνει;

Λόρενς: Εδώ βρίσκεται όλος ο βοτανικός κήπος του νησιού.

Ινές: Ένα από εκείνα τα μικρά κομματάκια ξύλου που μοιάζουν με σχισμένο κορμό πάρε. Ξεχωρίζουν από τα υπόλοιπα.

Λόρενς: Ναι, τα βλέπω.

Ινές: *(Δείχνει με το χέρι της)* Εδώ, πίσω μου, που καίει το καντήλι... Άναψε το ξυλαράκι και ακούμπησέ το στην βάση που έκαιγε το παλιό. Θα το δεις.

(Ο Λόρενς ακολουθεί πιστά τις οδηγίες της Ινές. Πλησιάζει το καντήλι πίσω από την Ινές, ανάβει το ξύλο και το τοποθετεί στην βάση του)

Λόρενς: Θα μάθω γι' αυτό;

Ινές: Palo Santo.

Λόρενς: Πως;

Ινές: Το Ιερό ξύλο. Φυτρώνει και στα μέρη μας. *(Παύση)* Αντιλαμβάνεσαι τ' αρώματά του;

Λόρενς: Είναι κάτι σαν... *(Παύση - εισπνέει)*

Σαν να μυρίζει λιβάνι...

Ινές: Αν επιμείνεις ίσως νιώσεις τις νότες μέντας και εσπεριδοειδών.

(Ο Λόρενς παίρνει βαθιά εισπνοή)

Η μυρωδιά του μπορεί να εισχωρήσει μέσα σου. Αφέσου και θα δεις. *(Παύση)* Είναι σα να καθαρίζεις κι εσύ μαζί με την ατμόσφαιρα.

(Ο Λόρενς κλείνει τα μάτια και παίρνει βαθιά εισπνοή)

Τραβάει την προσοχή σου κι έτσι σε κρατά επικεντρωμένο στο παρόν. Σε κάνει να έχεις επίγνωση του τώρα.

(Ο Λόρενς αφήνεται με κλειστά μάτια)

Χρησιμοποιείται εδώ και αιώνες - από τους Ίνκας μέχρι πολιτισμούς του σήμερα - και θεωρείται πνευματική θεραπεία. Λένε πως εξαγνίζει τα μαύρα πνεύματα και φέρνει καλή τύχη.

(Γιάυση)

Λόρενς: Ζαλιστήρια.

Ινές: Το σίγουρο πάντως είναι πως απωθεί τα ενοχλητικά έντομα. Ειδικά αυτά που τσιμπάνε.

(Γιάυση - Αμηχανία)

Λόρενς: Δόνια, πως είναι να είσαι τυφλός;

Ινές: Τυφλός δεν είναι κανείς, Λόρενς.

Λόρενς: Πως;

Ινές: Τα αληθινά μάτια είναι αυτά της ψυχής...

(Γιάνει το χέρι του Λόρενς και το ακουμπά στο στέρνο της)

Εδώ μπροστά. Στο στέρνο. Αυτά δεν σβήνουν ποτέ! Σε κανέναν...

(Ο Λόρενς κάνει να αποτραβήξει το χέρι του)

Άσε μου το χέρι σου, Λόρενς.

(Ο Λόρενς αφήνει το δεξί του χέρι στα χέρια της Ινές, η οποία το ψηλαφίζει)

Δώσε μου και το άλλο. Της καρδιάς.

(Ο Λόρενς δίνει και το αριστερό του χέρι στην Ινές, η οποία ψηλαφίζει τώρα τα δύο χέρια - Ο Λόρενς παρακολουθεί αποσβολωμένος)

Σκύψε Λόρενς τώρα. Το κεφάλι σου.

(Ο Λόρενς σκύβει και η Ινές αρχίζει να ψηλαφίζει το ξυρισμένο κρανίο του - Έπειτα από δύο λεπτά η Ινές δείχνει έκπληκτη - Ο Λόρενς πετάγεται και σηκώνει το κεφάλι του)

Λόρενς: Τι είδες;

(Η Ινές φέρνει τα χέρια της μπροστά στα μάτια της - Γιάυση)

Ινές: Σε βασανίζουν πολλά.

(Γιάυση)

Μίλησε μου, Λόρενς. Γι' αυτό είμαι εδώ. Για να σ' ακούσω.

Λόρενς: Δεν έχω να πω τίποτα.

Ινές: Οι μνήμες μπορεί άλλοτε να γίνονται κουραστικές κι οδυνηρές, μα άλλοτε μας γεμίζουν με δύναμη και αισιοδοξία.

(Ο Λόρενς διστάζει. Δείχνει κουμπωμένος)

Πρέπει να μιλήσεις, Λόρενς.

Λόρενς: *(αποφασιστικά)* Τα ήθελα όλα, Δόνια. Αυτό ήταν το έγκλημά μου.

Ινές: Εννοείς...

Λόρενς: Απληστία πες το. Ήμουν άπληστος.

(Η Ινές πιάνει ξανά το αριστερό χέρι του Λόρενς)

Ινές: Η πηγή της αφθονίας βρίσκεται μέσα σου, Λόρενς. Μέσα στον καθένα μας. Είναι μέρος του ποιοι είμαστε. Μα ξεκινά μονάχα όταν παραδεχθείς και αναγνωρίσεις την αφθονία έξω από σένα.

(Παύση)

Δες πόσο πλήρης είναι η ζωή γύρω σου. Την ζεστασιά του ήλιου πάνω στο δέρμα σου. Τις φρέσκιες μυρωδιές του δάσους. Το δάγκωμα ενός ζουμερού φρούτου. Το νερό της βροχής από τον ουρανό που σε μουσικεύει στο πρόσωπο. Η πληρότητα της ζωής υπάρχει σε κάθε σου βήμα.

(Παύση)

Το να αναγνωρίσεις την αφθονία που ρέει γύρω σου... αυτό μονάχα μπορεί να αφυπνίσει την αφθονία που κοιμάται μέσα σου. Άφησέ την να κυλήσει προς τα έξω, και τότε θα δεις. Δεν χρειάζεται να κατέχεις για να την νιώσεις.

Λόρενς: Μα...

Ινές: Η αφθονία έρχεται μόνο σε όσους την έχουν ήδη.

(Ο Λόρενς δείχνει σκεπτικός)

Λόρενς: *(αποφασιστικά)* Ένα μονάχα θέλω, Δόνια! Μια νέα ζωή! Κι ο δρόμος με οδήγησε στο νησί σας.

Ινές: Πρέπει να μας διηγηθείς το παρελθόν σου, Λόρενς. Πρέπει να ξέρουμε.

Λόρενς: Νομίζω πως δεν έχω κάτι σπουδαίο, σαν αυτά του νησιού σας... Καθημερινά ήταν τα δικά μου. Είχα πολλά και τα έχασα όλα. Μα έχω βάλει μυαλό. Αυτό μονάχα.

Ινές: Λόρενς. Άνοιξε μου την καρδιά σου.

Λόρενς: Μίλησα, Δόνια. Δεν έχω κάτι σπουδαίο να μοιραστώ.

Ινές: Ξέρω πως η σκληρότερη μάχη είναι αυτή με τον εαυτό μας. Μα πρέπει να αφεθείς.

Λόρενς: *(σκεπτικός)* Τίποτε σπουδαίο δεν έχω να πω.

Ινές: Τότε... Πρέπει να σου αφηγηθώ εγώ μια τελευταία ιστορία.

(Γιάση)

Ήταν πριν από τριάντα χρόνια περίπου. Εκείνος, μόλις είκοσι χρονών... Ξεφτέρι στην αριθμητική από μικρός. Το πρώτο μυαλό του νησιού, τότε. Μπροστά απ' όλους σε εξυπνάδα. Είχε θρέψει φιλοδοξίες πολλές η Κοινότητα, πως σε λίγα χρόνια θα γινόταν ο επόμενος Τοπικός Άρχοντας.

Λόρενς: Δεν καταλαβαίνω.

Ινές: Είχε βάλει τα γυαλιά στους δασκάλους του. Ειδικά σ' εκείνους των μαθηματικών. Στοιβα τα βιβλία στην καλύβα του.

(Γιάση)

Ωσπου άρχισε να έχει ιδέες πρωτότυπες για την διαχείριση των οικονομικών της Κοινότητας. Και το Συμβούλιο δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη... Τον έχρισε, παρά το νεαρό της ηλικίας του, ως υπεύθυνο του Μεγάλου Ταμείου. Εκεί όπου συνεισέφεραν όλοι οι κάτοικοι του νησιού με το περισσευμά τους. Φαντάσου μια Τράπεζα με τον πλούτο όλου του νησιού.

(Ο Λόρενς αρχίζει να δείχνει ανήσυχος. Κάνει σπασμωδικές κινήσεις)

Λόρενς: Δεν...

Ινές: Όλα κυλούσαν κατ' ευχήν. Το νησί γνώριζε ημέρες μεγάλης ευημερίας... Ωσπου ένα πρωινό, μετά από δύο χρόνια...

Λόρενς: Ινές...

Ινές: Ο νεαρός εξαφανίστηκε! Το ίδιο και η μεγαλύτερη βάρκα του νησιού. Το πλοιάριό μας.

(Ο Λόρενς μοιάζει λουσιμένος από κρύο ιδρώτα)

Λόρενς: Νομίζω πως χρειάζομαι λίγο αέρα...

(Ο Λόρενς κάνει να σηκωθεί από την καρέκλα του)

Ινές: Μείνε, Λόρενς. Τελειώνει.

Λόρενς: Πρέπει να...

Ινές: Το Ταμείο βρέθηκε άδειο. Όλη η περιουσία του νησιού είχε κάνει φτερά.

(Γιάση)

Ο ΤΖΕΡΟΜ είχε γίνει καπνός, μαζί με τον ιδρώτα μας. Δεν τον ξαναείδαμε ποτέ από τότε.

(Γιάυση - Ο Λόρενς κάνει ξανά να σηκωθεί από την καρέκλα του. Η Ινές τον συγκρατεί από το χέρι του, κάνοντάς του νόημα να καθίσει)

Λόρενς: Μα τι σχέση έχω εγώ με...

Ινές: Δεν ωφελεί, Τζερόμ.

(Ο Λόρενς σηκώνεται ταραγμένος από την καρέκλα του)

Λόρενς: *(με δυνατή φωνή)* ΤΙ... ΤΙ ΕΙΝ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΣ; Εγώ δεν έχω καμία σχέση με-

Ινές: Μην το αρνείσαι άλλο, Τζερόμ. Τέλειωσε.

Λόρενς: Ο ΠΕΔΡΟ! Πού είναι ο Πέδρο;

Ινές: Αυτός είναι που το υποψιάστηκε πρώτος.

Λόρενς: *(κρατώντας το κεφάλι του)* Δεν το πιστεύω!

Ινές: Η ανησυχία σου σήμερα. Η ταραχή σου, στο άκουσμα του παρελθόντος.
(Γιάυση)

Επιβεβαίωσε απλά τις υποψίες μας, Τζερόμ.

Λόρενς: ΙΝΕΣ, να σου εξηγήσω...

Ινές: Περιμέναμε πως θα μιλήσεις μόνος σου. Ίσως, τότε...

Λόρενς: Εγώ ήθελα μόνο... Μόνο να... *(Γιάυση)*

Ώστε όλοι γνωρίζατε... Αυτό μου λες Δόνια;

Ινές: Ο Ρικάρντο προέκυψε. Δεν ήταν μέσα στο πλάνο μας.

Λόρενς: *(περπατώντας νευρικά στο χώρο)* Ο ΡΙΚΑΡΝΤΟ! Θα γελάσω δυνατά. Ο Ρικάρντο! Αυτός που τον αποβάλλετε ως πύρινο ψεύτη. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο μόνος ΑΛΗΘΙΝΟΣ.

(Γιάυση)

Κι όλοι εσείς... Όχι, δεν το πιστεύω. Μέσα σε μια πλεκτάνη όλοι σας. ΨΕΥΤΙΚΟΙ...

(Γιάυση)

Εσείς που πρεσβεύετε την Αλήθεια...; *(Γιάυση)*

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΣΑΣ! Που είναι τώρα τα πουλιά σας;

Ινές: Λευκά ψεύδη.

Λόρενς: Ναι, βέβαια. Τα Λευκά σας ψεύδη. Βαφτίστε τα.

Ινές: Σου δώσαμε την ευκαιρία να γίνεις η αφορμή που κάποιος θα εμπιστευθεί ξανά τους ανθρωπούς, Τζερόμ.

Λόρενς: Μιλάς για εμπιστοσύνη όταν εσείς...

Ινές: Τόσες ημέρες, μπροστά στις ιστορίες του τόπου σου, έκανες τον ανήξερο. Κρυβόσουν...

(Παύση - Ο Λόρενς κάθεται ξανά στην καρέκλα απογοητευμένος)

Έπρεπε να μιλήσεις, Τζερόμ. Είχες το χρόνο... Ίσως και τη δύναμη... Να μετανοήσεις... Τριάντα χρόνια μετά. Μα εσύ επέλεξες την υποκρισία. Το Ψεύδος.

Λόρενς: Δεν πίστευα πως...

Ινές: Γιατί Τζερόμ; Για ποιο λόγο;

(Ο Λόρενς κοιτά την Δόνια στο πρόσωπο. Σκύβει το κεφάλι – Παύση - Σιωπή διαρκείας)

Λόρενς: Πολλές φορές... *(Παύση - διστάζει)*

Πολλές φορές, φτιάχνεις ένα ψέμα για να σωθείς... *(Παύση)*

Να σωθείς από μιαν αλήθεια που δεν την αντέχεις!

(Η Ινές πιάνει το κεφάλι του Λόρενς - Παύση - Σιωπή διαρκείας - Ο Λόρενς δακρύζει)

Ινές: Αλήθεια είναι αυτό που δεν σβήνει η λήθη... Αυτό που μένει. Βρες την κι άστη να λάμψει...

Λόρενς: Δόνια...

Ινές: *(χαϊδρώνοντας το κεφάλι του Λόρενς)* Καλή τύχη, Μίστερ Λόρενς!

ΤΕΛΟΣ